

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a șasea extinsă)

5 iulie 2023 *

„Drept instituțional – Membru al Parlamentului – Privilegii și imunități – Decizie de ridicare a imunității parlamentare – Articolul 9 din Protocolul nr. 7 privind privilegiile și imunitățile Uniunii – Competența autorității care a emis cererea de ridicare a imunității – Securitate juridică – Eroare vădită de apreciere – Întinderea controlului Parlamentului – Procedură de examinare a cererii de ridicare a imunității – Dreptul la apărare – Imparțialitate”

În cauza T-272/21,

Carles Puigdemont i Casamajó, cu domiciliul în Waterloo (Belgia),

Antoni Comín i Oliveres, cu domiciliul în Waterloo,

Clara Ponsatí i Obiols, cu domiciliul în Waterloo,

reprezențați de P. Bekaert, J. Costa i Rosselló, G. Boye și S. Bekaert, avocați,

reclamanți,

împotriva

Parlamentului European, reprezentat de N. Lorenz, N. Görlitz și J.-C. Puffer, în calitate de agenți,

pârât,

susținut de

Regatul Spaniei, reprezentat de A. Gavela Llopis și J. Ruiz Sánchez, în calitate de agenți,

intervenient,

TRIBUNALUL (Camera a șasea extinsă),

compus, la deliberări, din doamna A. Marcoulli (raportoare), președintă, și domnii S. Frimodt Nielsen, H. Kanninen, J. Schwarcz și R. Norkus, judecători,

grefier: doamna M. Zwozdziak-Carbonne, administratoare,

* Limba de procedură: engleza.

având în vedere faza scrisă a procedurii,

având în vedere Ordonanța din 30 iulie 2021, Puigdemont i Casamajó și alții/Parlamentul (T-272/21 R, nepublicată, EU:T:2021:497),

având în vedere Ordonanța din 26 noiembrie 2021, Puigdemont i Casamajó și alții/Parlamentul (T-272/21 R II, nepublicată, EU:T:2021:834),

având în vedere Ordonanța din 24 mai 2022, Puigdemont i Casamajó și alții/Parlamentul și Spania [C-629/21 P(R), EU:C:2022:413],

în urma ședinței din 25 noiembrie 2022,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Prin acțiunea întemeiată pe articolul 263 TFUE, reclamantii, domnii Carles Puigdemont i Casamajó și Antoni Comín i Oliveres și doamna Clara Ponsatí i Obiols, solicită anularea deciziilor P9_TA(2021)0059, P9_TA(2021)0060 și P9_TA(2021)0061 ale Parlamentului European din 9 martie 2021 privind cererea de ridicare a imunității lor (denumite în continuare „deciziile atacate”).

Istoricul litigiului

- 2 Primul reclamant era președintele Generalitat de Catalunya (administrația autonomă Catalonia, Spania), iar al doilea și al treilea reclamant erau membri ai Gobierno autonómico de Catalunya (guvernul autonom din Catalonia, Spania) la momentul adoptării Ley 19/2017 del Parlamento de Catalunya, reguladora del referéndum de autodeterminación (Legea 19/2017 a Parlamentului din Catalonia privind reglementarea referendumului de autodeterminare) din 6 septembrie 2017 (DOGC 7449A din 6 septembrie 2017, p. 1) și a Ley 20/2017 del Parlamento de Catalunya, de transitoriedad jurídica y fundacional de la República (Legea 20/2017 a Parlamentului Cataloniei de tranziție juridică și de constituire a Republicii) din 8 septembrie 2017 (DOGC 7451A din 8 septembrie 2017, p. 1), precum și la momentul organizării, la 1 octombrie 2017, a referendumului de autodeterminare prevăzut de prima dintre aceste două legi, ale cărei dispoziții fuseseră între timp suspendate printr-o decizie a Tribunal Constitucional (Curtea Constituțională, Spania).
- 3 În urma adoptării legilor menționate și a organizării referendumului respectiv, Ministerio fiscal (Ministerul Public, Spania), Abogado del Estado (Avocatul Statului, Spania) și partidul politic VOX au inițiat o procedură penală împotriva mai multor persoane, printre care reclamantii, considerând că acestea au săvârșit fapte care constituie printre altele, în funcție de persoanele vizate, infracțiuni de rebeliune, de sediciune și de deturnare de fonduri publice (denumită în continuare „procedura penală în cauză”).

- 4 La 21 martie 2018, Tribunal Supremo (Curtea Supremă, Spania) a emis o ordonanță de inculpare a reclamanților pentru infracțiunile prezumate de rebeliune și de deturnare de fonduri publice. Prin ordonanța din 9 iulie 2018, Tribunal Supremo (Curtea Supremă) a constatat că aceștia au refuzat să se înfățișeze personal, ca urmare a fugii lor din Regatul Spaniei, și a suspendat procedura penală inițiată în privința lor până la găsirea acestora.
- 5 Ulterior, reclamanții și-au depus candidatura la alegerile pentru membrii Parlamentului care au avut loc în Spania la 26 mai 2019.
- 6 La 13 iunie 2019, Junta Electoral Central (Comisia Electorală Centrală, Spania) a adoptat decizia de proclamare a candidaților aleși în Parlament la alegerile din 26 mai 2019, printre care figurau primul și al doilea reclamant.
- 7 La 17 iunie 2019, Comisia Electorală Centrală a notificat Parlamentului lista candidaților aleși în Spania, pe care nu figurau numele primului și al celui de al doilea reclamant.
- 8 La 20 iunie 2019, Comisia Electorală Centrală a comunicat Parlamentului o decizie în care a constatat că primul și al doilea reclamant nu au depus jurământul de respectare a Constituției spaniole impus de articolul 224 alineatul 2 din Ley orgánica 5/1985, de régimen electoral general (Legea organică 5/1985 privind regimul electoral general) din 19 iunie 1985 (BOE nr. 147 din 20 iunie 1985, p. 19110) și, în conformitate cu acest articol, a declarat vacanța locurilor care le erau atribuite în Parlament, precum și suspendarea tuturor prerogativelor care le-ar putea reveni în temeiul funcției lor până la depunerea acestui jurământ.
- 9 La 27 iunie 2019, președintele Parlamentului în funcție la acea dată i-a informat pe primul și pe al doilea reclamant că nu este în măsură să îi trateze ca pe viitori membri ai Parlamentului.
- 10 La 14 octombrie 2019, judecătorul de instrucție al Secției penale a Tribunal Supremo (Curtea Supremă) a emis un mandat național de arestare, un mandat european de arestare și un mandat internațional de arestare împotriva primului reclamant, pentru ca acesta să poată fi judecat în cadrul procedurii penale în cauză. La 4 noiembrie 2019, mandate de arestare similare au fost emise de același judecător împotriva celui de al doilea și a celui de al treilea reclamant.
- 11 La 13 ianuarie 2020, președintele Tribunal Supremo (Curtea Supremă) a comunicat Parlamentului cererea din data de 10 ianuarie 2020, transmisă sub răspunderea președintelui Secției penale a acestei curți, care decurge dintr-o ordonanță din aceeași zi a judecătorului de instrucție al acestei camere având ca obiect ridicarea imunității parlamentare a primului și a celui de al doilea reclamant.
- 12 În ședința plenară din 13 ianuarie 2020, Parlamentul a luat act, în urma Hotărârii din 19 decembrie 2019, Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115), de alegerea în Parlament a primului și a celui de al doilea reclamant cu efect de la 2 iulie 2019.
- 13 La 16 ianuarie 2020, vicepreședintele Parlamentului a comunicat în ședință plenară cererile de ridicare a imunității primului și a celui de al doilea reclamant și le-a trimis comisiei competente, și anume Comisia pentru afaceri juridice a Parlamentului.
- 14 La 10 februarie 2020, în urma retragerii Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord din Uniunea Europeană, intervenită la 31 ianuarie 2020, Parlamentul a luat act de alegerea celei de a treia reclamante în calitate de deputată cu efect de la 1 februarie 2020.

- 15 În aceeași zi, președintele Tribunal Supremo (Curtea Supremă) a comunicat Parlamentului cererea din data de 4 februarie 2020, transmisă sub răspunderea președintelui Secției penale a acestei curți, care decurge dintr-o ordonanță din aceeași zi a judecătorului de instrucție al acestei camere având ca obiect ridicarea imunității celei de a treia reclamante.
- 16 La 13 februarie 2020, vicepreședintele Parlamentului a comunicat în ședință plenară cererea de ridicare a imunității celui de al treilea reclamant și a trimis-o Comisiei pentru afaceri juridice.
- 17 Reclamanții au prezentat observații Parlamentului. De asemenea, aceștia au fost audiați de Comisia pentru afaceri juridice la 14 ianuarie 2021.
- 18 La 23 februarie 2021, Comisia pentru afaceri juridice a adoptat rapoartele A 9-0020/2021, A 9-0021/2021 și A 9-0022/2021 privind cererile de ridicare a imunității reclamanților.
- 19 Prin deciziile atacate, Parlamentul a admis cererile menționate la punctele 11 și 15 de mai sus.

Concluziile părților

- 20 Reclamanții solicită Tribunalului:
- anularea deciziilor atacate;
 - obligarea Parlamentului la plata cheltuielilor de judecată.
- 21 Parlamentul, susținut de Regatul Spaniei, solicită Tribunalului:
- respingerea acțiunii;
 - obligarea reclamanților la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

- 22 În susținerea acțiunii, reclamanții invocă opt motive.
- 23 Primul motiv este întemeiat în esență pe motivarea insuficientă a deciziilor atacate.
- 24 Al doilea motiv este fondat pe pretinsa necompetență a autorității naționale care a emis și a transmis Parlamentului cererile de ridicare a imunității reclamanților.
- 25 Al treilea motiv se bazează în esență pe o pretinsă încălcare a principiului imparțialității.
- 26 Al patrulea motiv decurge în esență din încălcarea dreptului de a fi ascultat.
- 27 Al cincilea motiv este întemeiat pe încălcarea principiilor securității juridice și cooperării loiale, a dreptului la o protecție jurisdicțională efectivă și a dreptului la apărare din cauza lipsei de claritate a deciziilor atacate.

- 28 Al șaselea motiv este fondat pe încălcarea articolului 343 TFUE, a articolului 9 din Protocolul nr. 7 privind privilegiile și imunitățile Uniunii Europene, anexat la Tratatul UE și FUE (denumit în continuare „Protocolul nr. 7”), și a articolului 5 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Parlamentului aplicabil celei de a noua legislaturi (2019-2024), în versiunea anterioară modificării sale prin Decizia Parlamentului din 17 ianuarie 2023 (denumit în continuare „Regulamentul de procedură”), în măsura în care Parlamentul nu ar fi respectat limitele competenței sale de ridicare a imunității membrilor săi.
- 29 Al șaptelea motiv este întemeiat pe încălcarea principiilor bunei administrări și egalității de tratament în măsura în care Parlamentul s-ar fi îndepărtat fără justificare de practica sa anterioară sau pe existența unor erori în aprecierea unui *fumus persecutionis*.
- 30 Al optulea motiv este întemeiat pe încălcarea principiilor bunei administrări și egalității de tratament în măsura în care Parlamentul ar fi autorizat pentru prima dată, prin deciziile atacate, detenția provizorie a membrilor săi.
- 31 În măsura în care al șaselea motiv cuprinde în esență critici privind pretinse erori de drept și de fapt care afectează examinarea de către Parlament a *fumus persecutionis*, aceste critici vor fi analizate împreună cu al șaptelea motiv. Pe de altă parte, Tribunalul consideră pertinent să examineze al patrulea și apoi al treilea motiv în ultimul rând, după cel de al optulea motiv.

Cu privire la admisibilitatea trimiterilor la anexe

- 32 Parlamentul a contestat în special admisibilitatea anumitor argumente ale reclamantilor în măsura în care acestea nu ar figura decât în anexele la concluziile lor.
- 33 În temeiul articolului 21 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, aplicabil Tribunalului în temeiul articolului 53 primul paragraf din acest statut și al articolului 76 litera (d) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, cererea introductivă trebuie să cuprindă printre altele concluziile și o expunere sumară a motivelor invocate. Reiese dintr-o jurisprudență consacrată că această expunere trebuie să fie suficient de clară și de precisă pentru a permite părâtului să își pregătească apărarea, iar Tribunalului să se pronunțe asupra acțiunii, dacă este cazul, fără să se bazeze pe alte informații. Deși cuprinsul cererii introductive poate fi susținut și completat, cu privire la aspecte specifice, prin trimiteri la anumite pasaje din înscrisurile anexate, o trimitere globală la alte înscrisuri, chiar anexate la cererea introductivă, nu poate suplini absența elementelor esențiale ale argumentației în drept, care trebuie să figureze în cererea introductivă (a se vedea Hotărârea din 11 septembrie 2014, MasterCard și alții/Comisia, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, punctul 40 și jurisprudența citată).
- 34 În plus, nu intră în competența Tribunalului să caute și să identifice în anexe motivele și argumentele pe care le-ar putea considera temeiul acțiunii, anexele având o funcție pur probatorie și instrumentală (a se vedea Hotărârea din 20 octombrie 2021, Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirurgiko Kentro/Comisia, T-191/16, nepublicată, EU:T:2021:707, punctul 21 și jurisprudența citată). Această funcție pur probatorie și instrumentală a anexelor implică faptul că, în măsura în care ele cuprind elemente de drept pe care se întemeiază anumite motive formulate în cererea introductivă, asemenea elemente trebuie să figureze chiar în textul acesteia sau, cel puțin, să fie identificate în mod suficient în acest memoriu (a se vedea în acest sens Hotărârea din 28 iunie 2005, Dansk Rørindustri și alții/Comisia, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P-C-208/02 P și C-213/02 P, EU:C:2005:408, punctul 99). Prin urmare, anexele nu ar putea să servească la dezvoltarea unui motiv expus sumar în cererea introductivă, prin

prezentarea unor critici sau argumente care nu figurează în aceasta (a se vedea Hotărârea din 29 martie 2012, Telefónica și Telefónica de España/Comisia, T-336/07, EU:T:2012:172, punctul 60 și jurisprudența citată).

- 35 Această interpretare a articolului 21 primul paragraf din statutul Curții și a articolului 76 litera (d) din Regulamentul de procedură al Tribunalului vizează și condițiile de admisibilitate a replicii, care are rolul, potrivit articolului 83 din același regulament, de a completa cererea introductivă (a se vedea Hotărârea din 29 martie 2012, Telefónica și Telefónica de España/Comisia, T-336/07, EU:T:2012:172, punctul 61 și jurisprudența citată).
- 36 În speță, în concluziile lor, reclamanții au făcut numeroase trimiteri la documente, uneori voluminoase, anexate la acestea. Totuși, înscrisurile la care se referă anumite trimiteri nu urmăresc numai să susțină și să completeze cu privire la puncte specifice anumite argumente din cuprinsul memoriului la care sunt anexate, ci cuprind chiar explicația formulării respectivelor argumente, astfel încât, fără analiza acestor înscrisuri, argumentele nu pot fi înțelese.
- 37 Rezultă că, în temeiul jurisprudenței amintite la punctele 33-35 de mai sus, anexele prezentate de reclamanți nu vor fi luate în considerare decât în măsura în care susțin sau completează motive sau argumente invocate expres în cuprinsul concluziilor lor și atunci când este posibil să se determine cu precizie care sunt elementele conținute de acestea ce susțin sau completează motivele sau argumentele respective.

Cu privire la fond

Cadrul juridic

– Dreptul Uniunii

- 38 Articolul 343 TFUE prevede că „Uniunea se bucură, pe teritoriile statelor membre, de privilegiile și imunitățile necesare pentru îndeplinirea misiunii sale, în condițiile definite în Protocolul [nr. 7]”.
- 39 Capitolul III din Protocolul nr. 7, referitor la „membrii Parlamentului European”, cuprinde printre altele articolul 8, care enunță:
- „Membrii Parlamentului European nu pot fi cercetați, reținuți sau urmăriți datorită opiniilor sau voturilor exprimate în cadrul exercitării funcțiilor lor.”
- 40 În cadrul aceluiași capitol, articolul 9 din Protocolul nr. 7 prevede:
- „Pe durata sesiunilor Parlamentului European, membrii acestuia beneficiază:
- (a) pe teritoriul național, de imunitățile recunoscute membrilor Parlamentului propriei țări;
 - (b) pe teritoriul oricărui alt stat membru, de exceptare privind orice măsură de detenție sau urmărire penală.

Imunitatea este valabilă inclusiv pe perioada deplasării la locul reuniunii Parlamentului European, cât și la întoarcere.

Imunitatea nu poate fi invocată în caz de flagrant delict și nici nu poate constitui o piedică pentru Parlamentul European de a ridica imunitatea unuia dintre membri.”

- 41 Capitolul VII din Protocolul nr. 7, intitulat „Dispoziții generale”, cuprinde printre altele articolul 18, potrivit căruia:

„În aplicarea prezentului protocol, instituțiile Uniunii acționează de comun acord cu autoritățile responsabile ale statelor membre interesate.”

- 42 Articolul 5 din Regulamentul de procedură, intitulat „Privilegii și imunități”, prevede:

„(1) Deputații se bucură de privilegiile și imunitățile prevăzute în Protocolul nr. 7 [...]

(2) În exercitarea competențelor sale privind privilegiile și imunitățile, Parlamentul acționează pentru conservarea integrității sale ca adunare legislativă democratică și pentru asigurarea independenței deputaților în îndeplinirea atribuțiilor care le revin. Imunitatea parlamentară nu este un privilegiu personal al deputaților, ci o garanție pentru independența Parlamentului în ansamblu și a membrilor săi.

[...]”

- 43 Articolul 6 din Regulamentul de procedură, intitulat „Ridicarea imunității”, prevede:

„(1) Cererile de ridicare a imunității se analizează în conformitate cu articolele 7, 8 și 9 din Protocolul nr. 7 [...] și cu principiile menționate la articolul 5 alineatul (2) din prezentul regulament.

[...]”

- 44 Articolul 9 din Regulamentul de procedură, intitulat „Proceduri privind imunitatea”, prevede:

„(1) Orice cerere adresată [p]reședintelui [Parlamentului] de către o autoritate competentă a unui stat membru în vederea ridicării imunității unui deputat sau de către un deputat sau un fost deputat în vederea apărării privilegiilor și imunităților se anunță în Parlament și se transmite comisiei competente.

[...]

(3) Comisia examinează fără întârziere, dar ținând cont de complexitatea lor relativă, cererile de ridicare a imunității sau de apărare a privilegiilor și imunităților.

(4) Comisia prezintă o propunere de decizie motivată prin care se recomandă adoptarea sau respingerea cererii de ridicare a imunității sau de apărare a imunității și privilegiilor. Nu se admit amendamente. În cazul respingerii unei propuneri, se consideră adoptată decizia contrară.

(5) Comisia poate solicita autorității interesate furnizarea tuturor informațiilor și precizărilor pe care le consideră necesare pentru a stabili dacă este cazul să se ridice sau să se apere imunitatea.

(6) Deputatul în cauză are posibilitatea să ofere explicații și poate prezenta toate documentele și mijloacele de probă scrise pe care le consideră pertinente.

[...]

(7) În cazul în care cererea de ridicare sau de apărare a imunității conține mai multe capete de cerere, fiecare dintre acestea poate face obiectul unei decizii distincte. În mod excepțional, raportul comisiei poate propune ca ridicarea sau apărarea imunității să vizeze exclusiv desfășurarea unei acțiuni penale, fără ca vreo măsură de arestare, o altă măsură privativă de libertate sau orice altă măsură care să împiedice deputatul în îndeplinirea atribuțiilor inerente mandatului său să poată fi adoptată împotriva sa, până la pronunțarea unei hotărâri definitive.

(8) Comisia poate emite un aviz motivat privind competența autorității în cauză și admisibilitatea cererii, dar nu se pronunță în niciun caz asupra vinovăției sau nevinovăției deputatului sau asupra măsurii în care opiniile sau actele care îi sunt imputate deputatului în cauză justifică urmărirea penală, chiar dacă examinarea solicitării îi permite comisiei să dobândească o cunoaștere aprofundată a cauzei.

[...]

(12) Parlamentul analizează doar cererile de ridicare a imunității unui deputat care i-au fost transmise de către autoritățile judiciare sau de către reprezentanțele permanente ale statelor membre.

(13) Comisia stabilește principiile pentru aplicarea prezentului articol.

(14) Orice cerere privind domeniul de aplicare a privilegiilor sau imunităților unui deputat, adresată de o autoritate competentă, este examinată în conformitate cu dispozițiile de mai sus.”

– *Dreptul spaniol*

45 Articolul 71 din Constituția spaniolă prevede:

„1. Deputații și senatorii beneficiază de inviolabilitate în ceea ce privește opiniile exprimate în cadrul exercitării funcțiilor lor.

2. Pe durata mandatelor lor, deputații și senatorii beneficiază de asemenea de imunitate și nu pot fi arestați decât în caz de flagrant delict. Aceștia nu pot fi inculpați sau chemați în judecată fără autorizarea prealabilă a camerei aferente.

3. În procedurile penale inițiate împotriva deputaților sau senatorilor este competentă Secția penală a Tribunal Supremo [(Curtea Supremă)].

[...]”

46 Articolele 750-753 din Ley de Enjuiciamiento Criminal (Codul de procedură penală) sunt redactate după cum urmează:

„*Articolul 750*

Judecătorul sau instanța care constată că există motive pentru a trimite în judecată un senator sau un deputat din Cortes [Senatul și Camera Deputaților (Spania)] ca urmare a unei infracțiuni se abține să procedeze astfel în perioada în care [Senatul și Camera Deputaților] sunt în sesiune,

atât timp cât nu a obținut autorizația corespunzătoare din partea camerei din care face parte persoana interesată.

Articolul 751

În cazul în care senatorul sau deputatul este prins în flagrant delict, acesta poate fi arestat și trimis în judecată fără autorizația la care se referă articolul anterior; totuși, în termen de 24 de ore de la reținere sau trimitere în judecată, camera din care face parte persoana interesată trebuie să fie informată cu privire la acest fapt.

De asemenea, camera vizată este informată cu privire la orice procedură penală în curs împotriva aceluia care, în timp ce se afla în faza de judecată, a fost ales senator sau deputat.

Articolul 752

Dacă un senator sau un deputat este trimis în judecată în timpul unui interregn parlamentar, judecătorul sau instanța sesizată cu procedura penală trebuie să informeze imediat camera vizată cu privire la aceasta.

La fel se procedează și în cazul în care un senator sau deputat ales a fost trimis în judecată înaintea întrunirii [Senatului sau a Camerei Deputaților].

Articolul 753

În orice caz, grefierul suspendă procedura penală din ziua informării [Senatului și a Camerei Deputaților], indiferent dacă acestea sunt sau nu în sesiune, situația rămânând în stadiul în care se afla la momentul respectiv până când camera vizată se pronunță după cum consideră adecvat.”

- 47 Reglamento del Senado (Regulamentul Senatului) din 3 mai 1994 (BOE nr. 114 din 13 mai 1994, p. 14687) prevede la articolul 22 alineatul 1:

„Pe durata mandatelor lor, senatorii beneficiază de imunitate și nu pot fi reținuți sau arestați decât în caz de flagrant delict. Reținerea sau arestarea se comunică imediat Președinției Senatului.

Senatorii nu pot fi inculpați sau chemați în judecată fără autorizarea prealabilă a Senatului, solicitată prin intermediul cererii de ridicare a imunității relevante. O asemenea autorizație este necesară și în cazul în care o persoană devine senator în timp ce este chemată în judecată sau inculpată în cadrul unei proceduri penale.”

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe motivarea insuficientă a deciziilor atacate

- 48 Reclamantii susțin că deciziile atacate sunt insuficient motivate. În primul rând, Parlamentul nu ar fi furnizat niciun răspuns la observațiile lor privind atât neregularitățile procedurale relevate, cât și temeinicia cererilor de ridicare a imunității și nici nu s-ar fi pronunțat cu privire la aplicarea dispozițiilor articolului 9 alineatul (7) din Regulamentul de procedură. În al doilea rând, deciziile atacate nu ar face nicidecum referire la Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”), inclusiv la articolul 52 din aceasta, în pofida observațiilor pe care le-au formulat cu privire la încălcarea acesteia. În al treilea rând, ele nu ar cuprinde nicio motivare cu privire la incidența ridicării imunității lor asupra bunei funcționări a Parlamentului. În al patrulea rând, Parlamentul nu și-ar fi motivat concluzia cu privire la lipsa *fumus persecutionis*.

- 49 Parlamentul, susținut de Regatul Spaniei, contestă aceste argumente.
- 50 Potrivit unei jurisprudențe consacrate, motivarea actelor instituțiilor Uniunii impusă la articolul 296 TFUE trebuie să fie adaptată naturii actului în cauză și trebuie să expună în mod clar și neechivoc raționamentul instituției care a emis actul, astfel încât să dea posibilitatea persoanelor interesate să ia cunoștință de justificările măsurii luate, iar instanței competente să își exercite controlul. Cerința motivării trebuie apreciată în funcție de toate împrejurările cauzei, în special de conținutul actului, de natura motivelor invocate și de interesul de a primi explicații pe care îl pot avea destinatarii sau alte persoane vizate în mod direct și individual de actul respectiv (a se vedea Hotărârea din 10 martie 2016, HeidelbergCement/Comisia, C-247/14 P, EU:C:2016:149, punctul 16 și jurisprudența citată).
- 51 Nu este obligatoriu ca motivarea să specifice toate elementele de fapt și de drept pertinente, având în vedere că problema dacă motivarea unui act respectă cerințele impuse la articolul 296 TFUE trebuie să fie apreciată nu numai prin prisma modului de redactare, ci și în raport cu contextul său, precum și cu ansamblul normelor juridice care reglementează materia respectivă (a se vedea Hotărârea din 11 iunie 2020, Comisia/Di Bernardo, C-114/19 P, EU:C:2020:457, punctul 29 și jurisprudența citată). În special, instituția în cauză nu este obligată să adopte o poziție cu privire la toate argumentele invocate în fața sa de persoanele interesate, cu condiția să expună situația de fapt și considerațiile juridice care prezintă o importanță esențială în economia deciziei sale (a se vedea Hotărârea din 30 iunie 2022, Fakro/Comisia, C-149/21 P, nepublicată, EU:C:2022:517, punctul 190; a se vedea de asemenea Hotărârea din 30 aprilie 2014, Hagenmeyer și Hahn/Comisia, T-17/12, EU:T:2014:234, punctul 173 și jurisprudența citată, Hotărârea din 28 noiembrie 2019, Mélin/Parlamentul, T-726/18, nepublicată, EU:T:2019:816, punctul 25).
- 52 Obligația de motivare constituie o formalitate substanțială care trebuie diferențiată de problema temeiniciei motivării, aceasta din urmă ținând de legalitatea pe fond a actului în litigiu (a se vedea Hotărârea din 5 mai 2022, Comisia/Missir Mamachi di Lusignano, C-54/20 P, EU:C:2022:349, punctul 69 și jurisprudența citată).
- 53 Acestea sunt considerațiile în lumina cărora trebuie să se stabilească dacă deciziile atacate sunt suficient motivate.
- 54 În speță, deciziile atacate sunt în mare măsură similare, cu excepția numelor deputaților vizați, a datei de adoptare a anumitor acte judiciare și, în ceea ce o privește pe cea de a treia reclamantă, a împrejurărilor alegerii sale în Parlament și a faptului că ea este urmărită, în cadrul procedurii penale în cauză, numai pentru presupusa infracțiune de seditiune.
- 55 În aceste decizii, în esență Parlamentul a indicat la punctul A că este sesizat cu cereri prezentate de președintele Secției penale a Tribunal Supremo (Curtea Supremă) având ca obiect ridicarea imunității reclamanților prevăzute la articolul 9 primul paragraf litera (b) din Protocolul nr. 7, formulate în cadrul procedurii penale în cauză. Acesta a arătat, la punctele F și G, că nu este competent să se pronunțe cu privire la relevanța acțiunii penale și nici să repună în discuție meritele sistemelor judiciare naționale. De asemenea, la punctul H, el a precizat că nu este competent să evalueze sau să repună în discuție competența autorităților judiciare naționale însărcinate cu procedura penală în cauză. La punctul I, acesta a arătat că Secția penală a Tribunal Supremo (Curtea Supremă) este, în temeiul dreptului spaniol astfel cum este interpretat de instanțele naționale și comunicat Parlamentului de Regatul Spaniei, autoritatea competentă să solicite ridicarea imunității unui membru al Parlamentului.

- 56 În plus, la punctul J, Parlamentul a apreciat că articolul 8 din Protocolul nr. 7 nu este aplicabil, întrucât faptele în cauză nu se referă la opinii sau la voturi exprimate de deputați în cadrul exercitării funcțiilor lor.
- 57 În continuare, Parlamentul a examinat imunitatea prevăzută la articolul 9 primul paragraf din protocolul menționat. La punctele K-N, acesta a arătat că, potrivit cererilor de ridicare a imunității, articolul 71 din Constituția spaniolă nu impune obținerea unei autorizații parlamentare pentru continuarea procedurii penale în privința unei persoane care a dobândit calitatea de parlamentar după inculparea sa și că, prin urmare, nu este necesar să solicite ridicarea imunității în temeiul articolului 9 primul paragraf litera (a) din Protocolul nr. 7. Acesta a precizat în continuare că nu este de competența sa să interpreteze normele naționale referitoare la imunitățile deputaților (punctul N).
- 58 În sfârșit, la punctele O-W, Parlamentul a apreciat dacă se impunea ridicarea imunității prevăzute la articolul 9 primul paragraf litera (b) din Protocolul nr. 7. În această privință, în esență Tribunalul a considerat că reclamanții au făcut obiectul unor mandate de arestare în special europene, a căror legalitate a fost confirmată de instanțele naționale și a căror executare urmăreau să o permită cererile de ridicare a imunității (punctul P). Acesta a considerat că acuzația adusă reclamanților nu este în mod vădit legată de funcția lor de deputat, ci se referă la funcțiile lor anterioare în Catalonia (punctul T), că această acuzație vizează și alte persoane care nu au calitatea de deputat european (punctul U) și că nu se poate afirma că procedura penală în cauză a fost inițiată în vederea subminării activității politice a reclamanților în calitate de deputați europeni (*fumus persecutionis*), întrucât atât faptele reproșate, cât și procedura menționată datează dintr-o perioadă în care dobândirea calității de membru al Parlamentului de către reclamanți era încă ipotetică (punctele V și W). În consecință, Parlamentul a ridicat imunitatea reclamanților prevăzută la articolul 9 primul paragraf litera (b) din Protocolul nr. 7.
- 59 De la bun început, este necesar să se arate că, potrivit jurisprudenței menționate la punctul 51 de mai sus, tăcerea deciziilor atacate cu privire la observațiile scrise ale reclamanților nu este, în sine, de natură să demonstreze că cerința motivării a fost încălcată de Parlament. În această privință, trebuie subliniat că nici numărul, nici importanța argumentelor și a documentelor prezentate de reclamanți nu sunt de natură să modifice întinderea obligației de motivare care revine Parlamentului (a se vedea în acest sens Hotărârea din 1 iulie 2008, Chronopost și La Poste/UFEX și alții, C-341/06 P și C-342/06 P, EU:C:2008:375, punctul 96).
- 60 În continuare, în primul rând, reclamanții arată că deciziile atacate nu răspund la observațiile lor scrise privind temeinicia cererilor de ridicare a imunității, deși aceste observații sunt în contradicție directă cu motivele deciziilor menționate.
- 61 În această privință, reiese din deciziile atacate, a căror esență a fost amintită la punctele 55-58 de mai sus, că punctul I din acestea cuprinde motivele pentru care Parlamentul a respins implicit argumentul reclamanților întemeiat pe inadmisibilitatea cererilor de ridicare a imunității ca urmare a necompetenței Tribunal Supremo (Curtea Supremă) de a le emite. La punctele M și N, Parlamentul a răspuns implicit și la argumentul întemeiat pe faptul că procedura penală din Spania nu fusese autorizată de Parlament. De asemenea, punctele F și G constituie un răspuns implicit la argumentele reclamanților prin care se urmărește contestarea oportunității procedurilor ținând seama de faptele reproșate. În rest, din analiza cuprinsă la punctele O-W din deciziile atacate rezultă că obiecțiile privind persecuțiile politice, caracterul excepțional al cauzelor în discuție, cronologia evenimentelor, buna funcționare a Parlamentului, în special integritatea și independența sa, caracterul disproporționat al ridicării imunității în împrejurările

speței și diferitele precedente invocate de reclamanți au fost respinse pentru motivul că se putea exclude *fumus persecutionis*, cu alte cuvinte existența unor elemente de fapt care arată că procedurile judiciare în cauză au fost inițiate cu intenția de a submina activitatea deputaților și, prin urmare, a Parlamentului. În această privință, contrar celor pretinse de reclamanți, motivele care justifică excluderea unui asemenea *fumus reies* suficient de clar din cuprinsul punctelor T-V din deciziile atacate.

- 62 Pe de altă parte, este adevărat că deciziile atacate nu se pronunță în mod explicit cu privire la aplicarea articolului 9 alineatul (7) din Regulamentul de procedură (a se vedea punctul 44 de mai sus) invocat de reclamanți, potrivit căruia, în mod excepțional, Comisia pentru afaceri juridice poate propune ca ridicarea imunității să vizeze exclusiv desfășurarea unei acțiuni penale, fără ca vreo măsură de arestare, o altă măsură privativă de libertate sau orice altă măsură care să împiedice deputatul în îndeplinirea atribuțiilor inerente mandatului său să poată fi adoptată împotriva sa, până la pronunțarea unei hotărâri definitive. Cu toate acestea, din moment ce motivarea unui act trebuie apreciată ținând seama de contextul său (a se vedea punctul 51 de mai sus), împrejurarea că ridicarea imunității reclamanților urmărea să continue executarea mandatelor europene de arestare emise în scopul reluării procedurii penale desfășurate în privința lor, astfel cum se arată în special la punctele B și P din aceste decizii, permite înțelegerea motivelor pentru care Parlamentul nu a aplicat acest articol, al cărui mod de redactare prevede, în plus, că punerea sa în aplicare este excepțională.
- 63 În al doilea rând, reclamanții susțin că deciziile atacate nu au răspuns la observațiile lor scrise, printre altele din datele de 16, 23 și 24 noiembrie 2020, privind pretinse neregularități procedurale, în special numirea unui singur raportor în cadrul Comisiei pentru afaceri juridice pentru a examina cele trei cereri de ridicare a imunității și lipsa de imparțialitate a raportorului și a președintelui acestei comisii.
- 64 De la bun început, trebuie constatat că normele interne ale Parlamentului și ale Comisiei pentru afaceri juridice privind examinarea cererilor de ridicare a imunității nu prevăd nicio procedură prin care să se conteste desemnarea de către această comisie a raportorului însărcinat cu un caz de imunitate sau președinția reuniunii în cursul căreia acest caz este examinat de președintele în exercițiu.
- 65 În speță, deciziile atacate nu cuprind niciun răspuns explicit și nicio referire la susținerile reclamanților cu privire la pretinsele neregularități procedurale menționate la punctul 63 de mai sus. Cu toate acestea, prin faptul că l-a menținut pe raportorul unic pentru examinarea celor trei cereri de ridicare a imunității, precum și pe președintele spaniol al Comisiei pentru afaceri juridice, aceasta din urmă a considerat în mod necesar că neregularitățile procedurale invocate de reclamanți nu erau întemeiate. Împrejurarea că Parlamentul nu a indicat motivele unei asemenea concluzii nu afectează însă claritatea raționamentului care a determinat Parlamentul să ridice imunitatea reclamanților și nici nu împiedică controlul de legalitate exercitat de Tribunal cu privire la aceste pretinse neregularități, care vor fi examinate în cadrul celui de al treilea motiv.
- 66 În plus, dacă reclamanții intenționează să susțină că lipsa unui răspuns al Parlamentului la cererile lor de a obține traducerea documentelor pe care le-au prezentat în vederea comunicării lor către membrii Comisiei pentru afaceri juridice afectează motivarea deciziilor atacate, un asemenea argument trebuie înlăturat. Astfel, normele interne ale Parlamentului și ale Comisiei pentru afaceri juridice nu prevăd posibilitatea deputatului vizat sau a reprezentantului său de a solicita traducerea unui document prezentat în cadrul examinării cererii de ridicare a imunității. Pe de

altă parte, existența unei cereri de traducere nu face parte din faptele și considerațiile juridice care au o importanță esențială în economia deciziei cu privire la care Parlamentul ar fi obligat să ia poziție în mod explicit în această decizie.

- 67 În al treilea rând, împrejurarea că deciziile atacate nu conțin nicio trimitere la cartă și în special la articolul 52 din aceasta, în pofida argumentelor prezentate în această privință de reclamant, nu este de natură să caracterizeze o insuficiență a motivării. Astfel, pe de o parte, Parlamentul nu era obligat să răspundă la toate argumentele reclamantilor (a se vedea punctul 51 de mai sus). Pe de altă parte, aspectul dacă deciziile atacate respectă dispozițiile cartei ține de aprecierea temeiniciei lor și va fi examinat în cadrul motivelor de fond prezentate de reclamant.
- 68 Prin urmare, trebuie să se considere că deciziile atacate au dat posibilitatea reclamantilor să cunoască motivele pentru care imunitatea lor a fost ridicată, iar instanța competentă să dispună de elemente suficiente pentru a-și exercita controlul.
- 69 În consecință, primul motiv trebuie respins ca nefondat.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe necompetența autorității naționale care a emis și a transmis Parlamentului cererile de ridicare a imunității reclamantilor

- 70 Reclamantii susțin că Parlamentul nu și-a îndeplinit obligația de a verifica competența autorității naționale care a adresat cererile de ridicare a imunității.
- 71 În această privință, reclamantii susțin că Tribunal Supremo (Curtea Supremă) nu era autoritatea competentă să emită cererile de ridicare a imunității lor. Ei explică faptul că această instanță ar fi considerat că, deși niciun text nu îi conferă în mod expres o asemenea competență în privința unui deputat european ales în numele Regatului Spaniei, aceasta se întemeiază pe aplicarea prin analogie, pe baza articolului 9 primul paragraf litera (a) din Protocolul nr. 7, a dreptului național, și anume a articolului 71 alineatul 3 din Constituția spaniolă, care îi conferă competența de a instrumenta, de a judeca și de a adresa o cerere de ridicare a imunității în privința parlamentarilor spanioli. Această instanță ar fi considerat de asemenea că o astfel de aplicare prin analogie este exclusă în privința deputaților europeni aleși în numele unui alt stat membru și că, pentru aceștia din urmă, instanța spaniolă competentă teritorial este cea care trebuia să solicite ridicarea imunității. Potrivit reclamantilor, această interpretare a Tribunal Supremo (Curtea Supremă) ar fi eronată și ar încălca articolele 20, 21 și 47 din cartă. Necompetența Tribunal Supremo (Curtea Supremă) ar fi fost deja recunoscută de cour d'appel de Bruxelles (Curtea de Apel din Bruxelles, Belgia) și de grupul de lucru privind detenția arbitrară creat de Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite. În replică, reclamantii adaugă că interpretarea Tribunal Supremo (Curtea Supremă) ar fi cu atât mai surprinzătoare cu cât se întemeiază pe articolul 9 primul paragraf litera (a) din Protocolul nr. 7, al cărui beneficiu le este însă refuzat de instanța respectivă. Aceștia amintesc că Tribunal Supremo (Curtea Supremă) a refuzat în mod sistematic să adreseze Curții o întrebare preliminară în această privință.
- 72 Reclamantii susțin că Parlamentul nu era ținut de această interpretare a Tribunal Supremo (Curtea Supremă), al cărei temei trebuia să îl examineze. În opinia acestora, presupunând că este dovedită, împrejurarea că Parlamentul ar fi examinat competența autorităților naționale în raport cu notificările Regatului Spaniei din 11 iunie 2014 și din 30 septembrie 2020, care nici măcar nu sunt menționate în deciziile atacate, nu poate fi asimilată unui control ținând seama de caracterul speculativ și pur indicativ al acestor notificări.

- 73 Prin faptul că nu a efectuat un asemenea control, Parlamentul ar fi încălcat, potrivit reclamanților, articolul 9 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, interpretat în lumina articolului 9 primul paragraf litera (a) din Protocolul nr. 7, precum și articolele 20, 21 și 47 din cartă, interpretate în lumina principiilor egalității de tratament și efectivității dreptului Uniunii.
- 74 În plus, reclamanții arată că articolul 756 din Codul de procedură penală prevede că cererea de ridicare a imunității este adresată prin intermediul Ministerului Justiției, ceea ce nu a fost cazul.
- 75 Parlamentul și Regatul Spaniei contestă această argumentație.
- 76 În primul rând, în ceea ce privește autoritatea competentă să comunice Parlamentului o cerere de ridicare a imunității, reclamanții susțin, așa cum s-a confirmat în ședință, că cererile de ridicare a imunității au fost transmise de o autoritate necompetentă. Aceștia precizează că, potrivit articolului 756 din Codul de procedură penală, asemenea cereri ar fi trebuit să fie adresate prin intermediul Ministerului Justiției.
- 77 În această privință, este necesar să se arate că, în cadrul competenței de organizare internă de care dispune în temeiul articolului 232 TFUE, Parlamentul a decis, așa cum figurează la articolul 9 alineatul (12) din Regulamentul de procedură, că cererile de ridicare a imunității unui deputat trebuie să îi fie transmise de autoritățile judiciare sau de reprezentanța permanentă a unui stat membru, fără a face trimitere la dreptul național. Această dispoziție, a cărei legalitate nu este contestată de reclamanți, a fost respectată în speță, din moment ce cererile de ridicare a imunității au fost transmise Parlamentului de președintele Tribunal Supremo (Curtea Supremă), așa cum se amintește la prima liniuță a referirilor din deciziile atacate.
- 78 Prin urmare, critica menționată la punctul 76 de mai sus trebuie respinsă.
- 79 În al doilea rând, în ceea ce privește autoritatea competentă să emită o cerere de ridicare a imunității, trebuie să se arate că, potrivit articolului 9 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, președintele are obligația de a anunța în Parlament și de a transmite comisiei competente orice cerere de ridicare a imunității unui deputat care i-a fost adresată de o autoritate competentă a unui stat membru. Potrivit articolului 9 alineatul (8) din regulamentul menționat, atunci când comisia competentă a Parlamentului examinează această cerere, aceasta poate emite un aviz motivat privind competența autorității în cauză și admisibilitatea cererii. În temeiul acestor dispoziții, revine Parlamentului sarcina de a se asigura că autoritatea care a emis cererile de ridicare a imunității este competentă.
- 80 În lipsa unei dispoziții a dreptului Uniunii care să stabilească autoritatea competentă să solicite ridicarea imunității unui membru al Parlamentului, revine fiecărui stat membru, în cadrul autonomiei sale procedurale, atribuția de a o desemna. O asemenea desemnare intră, așadar, exclusiv sub incidența dreptului național.
- 81 În această privință, Parlamentul a solicitat fiecărui stat membru să identifice autoritatea competentă să solicite ridicarea imunității unui membru al Parlamentului. Printr-o notificare din data de 11 iunie 2014, adresată președintelui Parlamentului de reprezentantul permanent al Regatului Spaniei pe lângă Uniunea Europeană, guvernul spaniol a arătat că, în lipsa unei dispoziții în dreptul spaniol care să identifice această autoritate, se poate considera, cu titlu pur indicativ, că este vorba despre aceeași autoritate ca cea care era competentă în materia cererilor de ridicare a imunității deputaților și a senatorilor spanioli, și anume președintele Tribunal Supremo (Curtea Supremă).

- 82 Într-o a doua notificare din data de 30 septembrie 2020, guvernul spaniol a precizat că articolul 71 din Constituția spaniolă (a se vedea punctul 45 de mai sus) și articolul 57 din Ley Orgánica 6/1985 del Poder Judicial (Legea organică 6/85 privind puterea judecătorească) încredințează Tribunal Supremo (Curtea Supremă) procedura penală în privința deputaților și a senatorilor spanioli și că, în acest context și având în vedere precedentele recente, președintele Secției penale a Tribunal Supremo (Curtea Supremă), care acționează prin intermediul președintelui instanței menționate, a fost identificat ca fiind autoritatea competentă în materia cererilor de ridicare a imunității unui deputat european.
- 83 În speță, la punctul I din deciziile atacate, Parlamentul a arătat că Secția penală a Tribunal Supremo (Curtea Supremă) este, în temeiul dreptului spaniol astfel cum a fost interpretat de instanțele naționale și comunicat Parlamentului de Regatul Spaniei, autoritatea competentă să solicite ridicarea imunității unui membru al Parlamentului.
- 84 Reclamantii nu repun în discuție faptul că notificarea din 30 septembrie 2020 reflectă stadiul jurisprudenței naționale privind autoritatea competentă să solicite ridicarea imunității unui membru al Parlamentului, ales în numele Regatului Spaniei. Hotărârile invocate de reclamantii în care Tribunal Supremo (Curtea Supremă) constată necompetența sa de a solicita ridicarea imunității unui membru al Parlamentului privesc astfel cazul deputaților europeni care nu au fost aleși în numele Regatului Spaniei. În schimb, reclamantii susțin că Parlamentul nu a epuizat controlul pe care era obligat să îl efectueze în această privință, arătând că, având în vedere elementele pe care le-au prezentat în fața Comisiei pentru afaceri juridice, el ar fi trebuit să examineze dacă această jurisprudență națională era conformă cu dreptul Uniunii, în special cu cartă, cu atât mai mult cu cât se întemeiază pe o interpretare a articolului 9 primul paragraf litera (a) din Protocolul nr. 7.
- 85 În această privință, trebuie amintit că, în conformitate cu articolul 5 alineatul (1) TUE și cu articolul 13 alineatul (2) TUE, Parlamentul acționează în limitele competențelor care îi sunt conferite prin tratate. Or, nicio dispoziție a dreptului Uniunii, în special a Protocolului nr. 7, nu conferă Parlamentului competența de a aprecia conformitatea cu dreptul Uniunii a alegerilor efectuate de statele membre în ceea ce privește stabilirea autorității competente să emită o cerere de ridicare a imunității, care ține de dreptul național (a se vedea punctul 80). Revine instanțelor naționale sarcina de a se pronunța asupra respectivei conformități, dacă este cazul, după o trimitere preliminară la Curte.
- 86 În continuare, Hotărârea din 19 decembrie 2018, Berlusconi și Fininvest (C-219/17, EU:C:2018:1023), invocată de reclamantii, este lipsită de relevanță în speță. Astfel, aceasta se referă la controlul jurisdicțional al actelor de inițiere, al actelor pregătitoare sau al propunerilor fără caracter obligatoriu adoptate de autoritățile naționale în cadrul unor proceduri administrative care conduc la adoptarea unui act al Uniunii. Curtea a statuat că instanțele Uniunii sunt singurele competente să exercite un control de legalitate asupra deciziei finale, care include examinarea potențialelor vicii ce afectează legalitatea actelor intermediare menționate care ar fi de natură să afecteze validitatea acestei decizii finale (Hotărârea din 19 decembrie 2018, Berlusconi și Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, punctele 43 și 44). Cu toate acestea, cererile de ridicare a imunității în litigiu se înscriu în cadrul unei proceduri penale desfășurate la nivel național, în care puterea decizională finală revine instanței naționale competente. Acestea nu constituie, așadar, un act pregătitor, de inițiere sau o propunere fără caracter obligatoriu adoptată de autoritățile naționale în cadrul unor proceduri administrative care conduc la

adoptarea unui act al Uniunii în sensul hotărârii menționate, al căror control de legalitate ar reveni în sarcina Parlamentului și, dacă este cazul, a Tribunalului. De altfel, reclamantii au contestat legalitatea cererilor de ridicare a imunității lor în fața instanțelor spaniole.

- 87 De asemenea, Hotărârea din 17 mai 1972, Meinhardt/Comisia (24/71, EU:C:1972:37), și Hotărârea din 5 mai 2021, Falqui/Parlamentul (T-695/19, nepublicată, în prezent în recurs, EU:T:2021:242), invocate de reclamantii, nu sunt relevante în speță. Astfel, aceste cauze privesc situații în care o instituție a Uniunii pune în aplicare o legislație națională la care face trimitere dreptul Uniunii. Nu acesta este cazul Parlamentului în situația în care, atunci când se pronunță asupra unei cereri de ridicare a imunității, verifică dacă a fost sesizat de o autoritate națională competentă.
- 88 Rezultă că reclamantii nu pot susține în mod întemeiat că Parlamentul era obligat să aprecieze conformitatea cu dreptul Uniunii a jurisprudenței spaniole referitoare la autoritatea competentă pentru a solicita ridicarea imunității unui deputat european ales în numele Regatului Spaniei.
- 89 Prin urmare, al doilea motiv trebuie respins ca nefondat.

Cu privire la al cincilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiilor securității juridice și cooperării loiale, a dreptului la protecție jurisdicțională efectivă și a dreptului la apărare din cauza lipsei de claritate a deciziilor atacate

- 90 Reclamantii susțin că principiul securității juridice nu a fost respectat, întrucât domeniul de aplicare al deciziilor atacate nu este clar și din acesta decurge o încălcare a dreptului lor la protecție jurisdicțională efectivă și a dreptului lor la apărare, precum și o încălcare a principiului cooperării loiale a Parlamentului cu statele membre.
- 91 În esență, al cincilea motiv, în măsura în care privește încălcarea principiului securității juridice, se bazează pe două critici. Prima critică este întemeiată pe faptul că deciziile atacate nu ar preciza dacă domeniul lor de aplicare trebuie sau nu să fie limitat la procedurile de executare a mandatelor europene de arestare în curs atunci când au fost formulate cererile de ridicare a imunității, și anume procedurile desfășurate în Belgia și în Regatul Unit. A doua critică este întemeiată pe faptul că Parlamentul ar fi ridicat pentru prima dată numai imunitatea prevăzută la articolul 9 primul paragraf litera (b) din Protocolul nr. 7, fără a preciza modul în care această ridicare a imunității se corelează cu menținerea imunității prevăzute la articolul 9 al doilea paragraf din acest protocol.
- 92 Parlamentul și Regatul Spaniei contestă aceste argumente.
- 93 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că principiul securității juridice, care constituie un principiu fundamental al dreptului Uniunii, urmărește să garanteze previzibilitatea situațiilor și a raporturilor juridice care intră sub incidența dreptului Uniunii. Acesta impune în special ca orice act adoptat de instituțiile Uniunii să fie clar și precis pentru a permite persoanelor vizate să cunoască cu exactitate drepturile și obligațiile care decurg din acesta și să ia decizii în consecință (a se vedea Hotărârea din 10 aprilie 2014, Areva și alții/Comisia, C-247/11 P și C-253/11 P, EU:C:2014:257, punctul 128 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 7 martie 2018, Gollnisch/Parlamentul, T-624/16, nepublicată, EU:T:2018:121, punctul 129 și jurisprudența citată).

– *Cu privire la prima critică, întemeiată pe lipsa de claritate a deciziilor atacate în ceea ce privește procedurile vizate de ridicarea imunității*

- 94 Reclamanții susțin că deciziile atacate sunt lipsite de claritate în măsura în care nu precizează procedurile vizate de ridicarea imunității. Potrivit reclamanților, din moment ce ridicarea imunității lor a fost solicitată pentru a continua executarea atunci în curs a mandatelor europene de arestare, deciziile atacate nu pot autoriza decât continuarea acestei executări în Belgia în ceea ce îi privește pe primul și pe al doilea reclamant și în Regatul Unit în ceea ce o privește pe a treia reclamantă, iar nu executarea mandatelor menționate în orice alt stat membru. Aceștia deduc de aici că, din moment ce autoritățile Regatului Unit au abandonat executarea mandatului european de arestare emis împotriva celei de a treia reclamante, nu ar mai fi necesară pronunțarea asupra fondului acțiunii, în măsura în care a fost introdusă de aceasta din urmă.
- 95 De la bun început, trebuie să se arate că, potrivit punctului 1 din dispozitivul lor, deciziile atacate ridică imunitatea reclamanților prevăzută la articolul 9 primul paragraf litera (b) din Protocolul nr. 7, și anume imunitatea conferită pe teritoriul oricărui alt stat membru decât Regatul Spaniei, fără a efectua vreo selecție a acestor state.
- 96 În continuare, trebuie amintit că deciziile atacate intervin ca urmare a unor cereri de ridicare a imunității reclamanților care au fost formulate prin intermediul a două ordonanțe din data de 10 ianuarie 2020 (primul și al doilea reclamant) și de 4 februarie 2020 (a treia reclamantă) ale judecătorului de instrucție al Secției penale a Tribunal Supremo (Curtea Supremă). În prezentarea situației de fapt din aceste ordonanțe, este reprodus printre altele un extras din ordonanțele din 10 ianuarie 2020 (primii doi reclamanți) și din 4 februarie 2020 (a treia reclamantă) prin care judecătorul de instrucție al Secției penale a Tribunal Supremo (Curtea Supremă) a respins căile de atac formulate împotriva ordonanțelor din 14 octombrie și 4 noiembrie 2019 care au emis mandatele de arestare în privința reclamanților. În acest extras se arată în special că cererile de ridicare a imunității urmăresc ca executarea mandatelor europene de arestare să poată „continua”. Această mențiune este reluată la punctul P din deciziile atacate. În motivarea ordonanțelor citate anterior din 10 ianuarie și 4 februarie 2020, se arată în special că ridicarea imunității reclamanților prevăzută la articolul 9 primul paragraf litera (b) din Protocolul nr. 7 este solicitată întrucât această imunitate se opune posibilității ca mandatele europene de arestare emise împotriva reclamanților să fie executate. Se menționează de asemenea că ridicarea imunității va facilita exercitarea acțiunii penale. În acest context, reclamanții nu pot susține în mod întemeiat că cererile de ridicare a imunității urmăreau numai să permită executarea mandatelor europene de arestare în Belgia și în Regatul Unit.
- 97 Prin urmare, reclamanții nu pot susține în mod întemeiat că deciziile atacate, interpretate independent sau în legătură cu cererile de ridicare a imunității, sunt lipsite de claritate în ceea ce privește procedurile pentru care a fost ridicată imunitatea. Așadar, prima critică trebuie înlăturată.

– *Cu privire la a doua critică, întemeiată pe lipsa de claritate a deciziilor atacate în ceea ce privește natura măsurilor care pot fi adoptate în cadrul executării mandatelor europene de arestare*

- 98 Reclamanții susțin că deciziile atacate nu sunt clare în ceea ce privește măsurile exacte care ar putea fi adoptate în cadrul procedurilor de executare a mandatelor europene de arestare. Ei susțin că aceste decizii nu ar trebui să permită adoptarea oricărei restrângeri a libertății lor, din moment ce continuă să beneficieze de imunitatea prevăzută la articolul 9 al doilea paragraf din Protocolul nr. 7, contrar celor pretinse de Regatul Spaniei. Interpretările diferite cu privire la

acest aspect ale Parlamentului, ale Regatului Spaniei și ale autorităților judiciare de executare italiene ar confirma această lipsă de claritate. Reclamanții subliniază de asemenea caracterul inedit al deciziilor atacate în care Parlamentul ridică imunitatea prevăzută la articolul 9 primul paragraf litera (b) din Protocolul nr. 7 fără a se pronunța cu privire la soarta imunității prevăzute la articolul 9 al doilea paragraf din acest protocol, creând astfel o insecuritate juridică totală.

- 99 De la bun început, este necesar să se arate că privilegiile și imunitățile recunoscute Uniunii prin Protocolul nr. 7 prezintă un caracter funcțional prin aceea că urmăresc să evite crearea unui obstacol în calea funcționării și a independenței Uniunii, ceea ce implică în special că aceste privilegii și imunități sunt acordate exclusiv în interesul acesteia din urmă [a se vedea în acest sens Ordonanța din 29 martie 2012, Gollnisch/Parlamentul, C-569/11 P(R), nepublicată, EU:C:2012:199, punctul 29, și Hotărârea din 30 noiembrie 2021, LR Generalprokuratūra, C-3/20, EU:C:2021:969, punctul 57 și jurisprudența citată]. În special, imunitățile urmăresc să asigure Parlamentului o protecție completă și efectivă împotriva obstacolelor sau a riscurilor de atingere adusă bunei funcționări și independenței sale (a se vedea Hotărârea din 19 decembrie 2019, Junqueras Vies, C-502/19, EU:C:2019:1115, punctul 82 și jurisprudența citată). Revine, așadar, Parlamentului, în exercitarea competențelor de care dispune, sarcina de a asigura efectivitatea acestor imunități (Hotărârea din 19 martie 2010, Gollnisch/Parlamentul, T-42/06, EU:T:2010:102, punctul 107). În acest scop, în conformitate cu dispozițiile coroborate ale articolului 5 alineatul (2) și ale articolului 6 din Regulamentul de procedură (a se vedea punctele 42 și 43 de mai sus), atunci când examinează o cerere de ridicare a imunității, Parlamentul trebuie să acționeze pentru conservarea integrității sale ca adunare legislativă democratică și pentru asigurarea independenței deputaților în îndeplinirea atribuțiilor care le revin.
- 100 În continuare, atunci când Parlamentul este sesizat cu o cerere de ridicare a imunității unuia dintre membrii săi, acesta trebuie, după ce a obținut explicații, dacă este cazul, atât din partea statului membru, cât și din partea membrului vizat în temeiul dispozițiilor articolului 9 alineatele (5) și (6) din Regulamentul de procedură, să aprecieze situația membrului respectiv în raport cu faptele care se află la originea acestei cereri. În această privință, Parlamentul trebuie, într-o primă etapă, să verifice dacă aceste fapte pot intra sub incidența articolului 8 din Protocolul nr. 7, ca dispoziție specială. În cazul unui răspuns afirmativ, Parlamentul trebuie să constate că ridicarea imunității este imposibilă. Numai dacă această instituție concluzionează în sens negativ îi revine sarcina de a verifica, într-o a doua etapă, dacă deputatul vizat beneficiază de imunitatea prevăzută la articolul 9 din protocol pentru faptele în cauză și, dacă aceasta este situația, de a decide dacă este sau nu necesar să ridice această imunitate în temeiul articolului 9 al treilea paragraf din Protocolul nr. 7 (Ordonanța din 12 noiembrie 2020, Jalkh/Parlamentul, C-792/18 P și C-793/18 P, nepublicată, EU:C:2020:911, punctul 33, și Hotărârea din 17 ianuarie 2013, Gollnisch/Parlamentul, T-346/11 și T-347/11, EU:T:2013:23, punctele 46 și 47).
- 101 În speță, în deciziile atacate, Parlamentul a indicat, la punctul A, că cererea de ridicare a imunității se întemeiază pe articolul 9 primul paragraf litera (b) din Protocolul nr. 7.
- 102 În aplicarea procedurii descrise la punctul 100 de mai sus, Parlamentul a examinat dacă faptele reproșate reclamanților în procedura penală în cauză intră sub incidența articolului 8 din Protocolul nr. 7 și a concluzionat în sens negativ la punctul J din deciziile atacate.
- 103 În continuare, în ceea ce privește articolul 9 din Protocolul nr. 7, în special în măsura în care cererea de ridicare a imunității urmărea să ridice un obstacol care se opunea arestării reclamanților de către un alt stat membru decât Regatul Spaniei, în vederea predării lor acestuia din urmă în scopul continuării procedurii penale în cauză, Parlamentul a avut în vedere

- imunitatea prevăzută la articolul 9 primul paragraf litera (a) din protocolul menționat. Acesta a arătat, la punctul M din deciziile atacate, că, potrivit cererilor de ridicare a imunității, articolul 71 din Constituția spaniolă nu impune obținerea unei autorizații parlamentare pentru continuarea procedurii penale în privința unei persoane care a dobândit calitatea de parlamentar după inculparea sa și că, prin urmare, nu este necesar să solicite ridicarea imunității prevăzute de această dispoziție. Acesta a adăugat, la punctul N, că nu revine Parlamentului sarcina de a interpreta normele naționale referitoare la imunitățile deputaților. Procedând astfel, după cum a confirmat Parlamentul în ședință, acesta a luat act de faptul că dreptul spaniol, așa cum este interpretat de instanțele spaniole, aplicabil ca urmare a trimiterii efectuate de articolul 9 primul paragraf litera (a) din Protocolul nr. 7, nu conferă imunitate reclamanților pentru faptele în cauză.
- 104 În sfârșit, începând de la punctul O din deciziile atacate, Parlamentul a examinat dacă era necesar să ridice, așa cum i se solicita, imunitatea reclamanților prevăzută la articolul 9 primul paragraf litera (b) din Protocolul nr. 7. Acesta a concluzionat în sens afirmativ la primul punct din dispozitiv.
- 105 În măsura în care, în cadrul competențelor sale referitoare la imunități, Parlamentul trebuie să asigure efectivitatea acestora, rezultă în mod implicit, dar necesar din deciziile atacate că a considerat că numai imunitatea prevăzută la articolul 9 primul paragraf litera (b) din Protocolul nr. 7 constituia un obstacol în calea arestării reclamanților și a predării lor către autoritățile spaniole în temeiul mandatelor europene de arestare în litigiu și că aceasta trebuia ridicată.
- 106 Contrar celor pretinse de reclamanți, tăcerea deciziilor atacate cu privire la imunitatea prevăzută la articolul 9 al doilea paragraf din Protocolul nr. 7 nu este de natură să le confere un caracter ambiguu. Astfel, pe de o parte, în stadiul actual al practicii sale, Parlamentul se află în sesiune continuă de la deschiderea primei sesiuni până la închiderea acesteia, care intervine concomitent cu deschiderea primei sesiuni organizate după următoarele alegeri. Imunitatea prevăzută la articolul 9 primul paragraf din Protocolul nr. 7, care se aplică pe durata sesiunilor Parlamentului, îi protejează, așadar, pe membrii săi pe toată durata mandatului lor (a se vedea în acest sens Concluziile avocatului general Szpunar prezentate în cauza Junqueras Vies, C-502/19, EU:C:2019:958, punctul 83). Pe de altă parte, întrucât garantează fiecărui membru al Parlamentului posibilitatea de a se prezenta fără obstacole la prima reuniune a noii legislaturi și de a îndeplini demersurile necesare pentru a intra în posesia mandatului lor (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 decembrie 2019, Junqueras Vies, C-502/19, EU:C:2019:1115, punctele 85 și 86), imunitatea prevăzută la articolul 9 al doilea paragraf din Protocolul nr. 7 nu era în discuție în speță în măsura în care, prin faptul că au solicitat ridicarea imunității reclamanților, autoritățile spaniole competente au recunoscut calitatea lor de membru al Parlamentului, iar aceștia din urmă își exercitau mandatul.
- 107 Ținând seama de elementele menționate la punctul 106 de mai sus, în împrejurările speței și independent de considerațiile Parlamentului prezentate în cursul prezentei proceduri și al procedurilor privind măsurile provizorii, articolul 9 al doilea paragraf din Protocolul nr. 7 nu conferea reclamanților o protecție autonomă în raport cu cea de care beneficiau în temeiul articolului 9 primul paragraf din protocolul menționat.
- 108 Prin urmare, a doua critică trebuie înlăturată.

109 În consecință, trebuie să se respingă al cincilea motiv întrucât este întemeiat pe încălcarea principiului securității juridice și, în măsura în care criticile bazate pe nerespectarea principiului cooperării loiale, a dreptului la o protecție jurisdicțională efectivă și a dreptului la apărare sunt întemeiate exclusiv pe încălcarea principiului securității juridice, trebuie să se respingă al cincilea motiv în totalitate.

Cu privire la al șaselea motiv, în măsura în care este întemeiat pe încălcarea articolului 343 TFUE, a articolului 9 din Protocolul nr. 7 și a articolului 5 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, precum și a anumitor drepturi fundamentale ale reclamantilor

110 Prin intermediul celui de al șaselea motiv, reclamantii susțin în special că deciziile atacate au fost adoptate cu încălcarea dispozițiilor care reglementează dreptul Parlamentului de a ridica imunitatea, și anume, pe de o parte, a articolului 343 TFUE, a articolului 9 din Protocolul nr. 7 și a articolului 5 alineatul (2) din Regulamentul de procedură și, pe de altă parte, a anumitor dispoziții ale cartei.

111 Parlamentul și Regatul Spaniei contestă argumentele reclamantilor.

112 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că articolul 9 al treilea paragraf din Protocolul nr. 7 prevede că „[i]munitatea [...] nici nu poate constitui o piedică pentru Parlamentul European de a ridica imunitatea unuia dintre membri”, fără a preciza condițiile în care Parlamentul trebuie să aprecieze dacă este sau nu necesar să ridice imunitatea. Parlamentul dispune astfel de o foarte largă putere de apreciere în ceea ce privește orientarea pe care intenționează să o dea unei decizii adoptate ca urmare a unei cereri de ridicare a imunității în temeiul caracterului politic pe care îl prezintă o asemenea decizie (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 ianuarie 2013, Gollnisch/Parlamentul, T-346/11 și T-347/11, EU:T:2013:23, punctul 59, și Hotărârea din 12 februarie 2020, Bilde/Parlamentul, T-248/19, nepublicată, EU:T:2020:46, punctul 19).

113 În această privință, Regulamentul de procedură prevede la articolul 6 alineatul (1) că „[c]ererile de ridicare a imunității se analizează în conformitate cu articolele 7, 8 și 9 din Protocolul nr. 7 privind privilegiile și imunitățile Uniunii Europene și cu principiile menționate la articolul 5 alineatul (2) din prezentul regulament”. Potrivit acestei din urmă dispoziții, „[i]n exercitarea competențelor sale privind privilegiile și imunitățile, Parlamentul acționează pentru conservarea integrității sale ca adunare legislativă democratică și pentru asigurarea independenței deputaților în îndeplinirea atribuțiilor care le revin”.

114 Nicio altă dispoziție nu reglementează criteriile materiale de examinare a cererilor de ridicare a imunității. În acest context, comisia însărcinată cu examinarea cererilor de ridicare a imunității și cu prezentarea unei propuneri de decizie motivată Parlamentului în temeiul articolului 9 alineatul (4) din Regulamentul de procedură (a se vedea punctul 44 de mai sus) a elaborat diferite comunicări către membrii săi în care a identificat principiile pe care intenționează să le urmeze în ceea ce privește cazurile de imunitate. Ultima este Comunicarea către membrii Comisiei pentru afaceri juridice din 19 noiembrie 2019 referitoare la principiile privind cazurile de imunitate (denumită în continuare „Comunicarea nr. 11/2019”). Astfel, la punctele 41-44, această comunicare prevede în esență că, atunci când Parlamentul este sesizat cu o cerere de ridicare a imunității pentru fapte care nu sunt acoperite de imunitatea prevăzută la articolul 8 din Protocolul nr. 7, ci de imunitatea prevăzută la articolul 9 din acest protocol, el ridică imunitatea, cu excepția cazului în care constată existența unui *fumus persecutionis*, cu alte cuvinte, dacă reiese că

finalitatea procedurilor naționale este de a submina activitatea politică a deputatului și, prin urmare, independența Parlamentului. În concluziile sale, Parlamentul a confirmat că această comunicare reflectă practica urmată efectiv pentru examinarea unei cereri de ridicare a imunității.

115 Trebuie amintit de asemenea că privilegiile și imunitățile recunoscute Uniunii prin Protocolul nr. 7 prezintă un caracter funcțional prin aceea că urmăresc să evite crearea unui obstacol în calea funcționării și a independenței Uniunii, ceea ce implică în special că aceste privilegii și imunități sunt acordate exclusiv în interesul acesteia din urmă (a se vedea punctul 99 de mai sus).

116 În ceea ce privește controlul Tribunalului asupra deciziilor adoptate de Parlament în urma unei cereri de ridicare a imunității, rezultă din jurisprudență că instanța Uniunii trebuie să verifice respectarea normelor de procedură, exactitatea materială a situației de fapt reținute de instituție, absența unei erori vădite în aprecierea acestor fapte sau lipsa unui abuz de putere (a se vedea Hotărârea din 17 ianuarie 2013, Gollnisch/Parlamentul, T-346/11 și T-347/11, EU:T:2013:23, punctul 60 și jurisprudența citată, Hotărârea din 1 decembrie 2021, Jalkh/Parlamentul, T-230/21, nepublicată, EU:T:2021:848, punctul 24).

– *Cu privire la pretinsa încălcare a dispozițiilor articolului 343 TFUE, ale articolului 9 din Protocolul nr. 7 și ale articolului 5 alineatul (2) din Regulamentul de procedură*

117 Reclamanții susțin că Parlamentul nu a respectat limitele care încadrează dreptul său de ridicare a imunității care decurge din dispozițiile articolului 343 TFUE, ale articolului 9 din Protocolul nr. 7 și ale articolului 5 alineatul (2) din Regulamentul de procedură.

118 În primul rând, reclamanții susțin că Parlamentul nu a examinat, cu încălcarea dispozițiilor menționate la punctul 117 de mai sus și în special a articolului 5 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, dacă ridicarea imunității lor putea aduce atingere intereselor Uniunii și în special integrității sau independenței Parlamentului. Astfel, el nu ar fi avut în vedere consecințele potențiale ale ridicării imunității asupra exercitării mandatului lor parlamentar, chiar dacă aceasta putea conduce la arestarea și la detenția lor provizorie.

119 În această privință, trebuie să se arate că Parlamentul, prin intermediul Comisiei pentru afaceri juridice, a definit principiile pe care intenționează să le urmeze pentru a stabili dacă o ridicare a imunității aduce atingere independenței sau integrității sale. Acesta a reținut astfel criteriul *fumus persecutionis*, imunitatea prevăzută la articolul 9 din Protocolul nr. 7 fiind ridicată dacă Parlamentul consideră că nu există nicio dovadă că procedurile judiciare care îl vizează pe membrul în cauză au fost inițiate în vederea subminării activității politice a acestuia și, prin urmare, a Parlamentului. Parlamentul a arătat în cursul procedurii că acest criteriu a fost stabilit ținând seama atât de obiectivul de protejare a independenței și a bunei sale funcționări, cât și de necesitatea respectării principiului cooperării loiale consacrat la articolul 4 alineatul (3) TUE, în temeiul căruia Uniunea și statele membre se respectă și se ajută reciproc în îndeplinirea misiunilor care decurg din tratate.

120 Rezultă că, atunci când a respins existența unui *fumus persecutionis*, Parlamentul a considerat în mod necesar că ridicarea imunității reclamanților nu ar aduce atingere intereselor sale, în special bunei funcționări și independenței sale.

- 121 Potrivit reclamanților, o asemenea concluzie ar fi eronată din moment ce deciziile atacate îi privează de o imunitate necesară pentru îndeplinirea misiunii lor, cu încălcarea articolului 343 TFUE, ținând seama de riscul ca ei să fie privați de libertate în urma predării lor către autoritățile spaniole și, prin urmare, în incapacitatea de a-și exercita mandatul.
- 122 O asemenea argumentație rezultă însă dintr-o confuzie între imunitățile de care trebuie să dispună membrii Parlamentului, care trebuie să garanteze că Parlamentul este în măsură să își îndeplinească misiunea, și dreptul Parlamentului, prevăzut la articolul 9 al treilea paragraf din Protocolul nr. 7, de a ridica imunitatea parlamentară. Deși, așa cum a statuat Curtea în Hotărârea din 19 decembrie 2019, *Junqueras Vies* (C-502/19, EU:C:2019:1115, punctul 76), Uniunea și în special membrii instituțiilor sale trebuie, în temeiul articolului 343 TFUE, să beneficieze de imunitățile necesare pentru îndeplinirea misiunii lor, această dispoziție nu poate fi interpretată în sensul că imunitatea unui membru al Parlamentului nu poate fi niciodată ridicată în cazul în care continuarea procedurii în temeiul căreia a fost solicitată ridicarea imunității poate împiedica exercitarea mandatului său sau poate chiar, la finalul acestei proceduri, să conducă la pierderea acestuia. O asemenea interpretare ar însemna privarea de orice efect util a articolului 9 al treilea paragraf din Protocolul nr. 7.
- 123 În al doilea rând, reclamanții susțin că deciziile atacate au fost adoptate cu încălcarea imunităților prevăzute la articolul 9 primul și al doilea paragraf din Protocolul nr. 7.
- 124 *Primo*, reclamanții arată că deciziile atacate încalcă articolul 9 primul paragraf literele (a) și (b) din Protocolul nr. 7, în măsura în care urmăresc să permită executarea unor mandate naționale și europene de arestare emise cu încălcarea flagrantă a acestor dispoziții.
- 125 De la bun început, trebuie să se arate că, în cadrul examinării cererii de ridicare a imunității, după cum s-a precizat la punctul 100 de mai sus, revine Parlamentului sarcina de a verifica dacă deputatul vizat beneficiază de imunitatea prevăzută la articolul 9 din protocol și, dacă aceasta este situația, de a decide dacă este sau nu necesar să ridice această imunitate în temeiul articolului 9 al treilea paragraf din Protocolul nr. 7. El aplică, în acest scop, criteriul *fumus persecutionis*.
- 126 În schimb, nu revine Parlamentului atribuția de a aprecia legalitatea actelor adoptate de autoritățile judiciare în cursul procedurii în cauză, acest aspect fiind de competența exclusivă a autorităților naționale.
- 127 Rezultă că nu revine Parlamentului, în cadrul examinării sale a cererii de ridicare a imunității, atribuția de a se pronunța cu privire la legalitatea mandatelor naționale și europene de arestare adoptate în cadrul procedurii penale în cauză. Trebuie precizat de asemenea că, contrar celor pretinse de reclamanți, deciziile atacate nu produc niciun efect de validare sau de legalizare a mandatelor menționate.
- 128 *Secundo*, reclamanții susțin că deciziile atacate se întemeiază în mod eronat pe constatarea că ei nu beneficiază de nicio imunitate în temeiul articolului 9 primul paragraf litera (a) din Protocolul nr. 7. În opinia lor, în esență în temeiul dreptului spaniol la care face trimitere acest articol, o persoană care a fost inculpată înainte de a fi dobândit calitatea de parlamentar spaniol beneficiază de imunitate. În susținerea afirmațiilor lor, aceștia invocă articolul 71 alineatul 2 din Constituția spaniolă, articolul 751 al doilea paragraf și articolul 753 din Codul de procedură penală, precum și articolul 22 alineatul 1 din Regulamentul Senatului.

- 129 În această privință, s-a constatat deja la punctul 103 de mai sus că, în deciziile atacate, Parlamentul a luat act de faptul că dreptul spaniol, astfel cum este interpretat de instanțele spaniole, aplicabil ca urmare a trimiterii efectuate de articolul 9 primul paragraf litera (a) din Protocolul nr. 7 și pe care acesta refuza să îl interpreteze, nu conferea imunitate reclamanților pentru faptele în cauză. În ședință, Parlamentul a arătat că, în cursul fazei de examinare a cererilor de ridicare a imunității, nu i s-a prezentat niciun element de natură să repună în discuție faptul că, în stadiul actual al jurisprudenței naționale, reclamanții nu beneficiau de imunitatea prevăzută la articolul 9 primul paragraf litera (a) din Protocolul nr. 7 și că, în caz contrar, ar fi solicitat clarificări din partea autorităților spaniole.
- 130 În măsura în care, potrivit articolului 9 primul paragraf litera (a) din Protocolul nr. 7, întinderea și conținutul imunității de care beneficiază deputații pe teritoriul lor național sunt determinate de diferitele drepturi naționale la care acesta face trimitere (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 martie 2010, Gollnisch/Parlamentul, T-42/06, EU:T:2010:102, punctul 106), reclamanții nu pot susține în mod întemeiat că Parlamentul a săvârșit o eroare de drept atunci când s-a raportat la dreptul național astfel cum este interpretat de instanțele naționale.
- 131 Pe de altă parte, deși reclamanții invocă mai multe dispoziții de drept național, ei nu au dovedit că Parlamentul ar fi săvârșit o eroare atunci când a arătat că dreptul național, după cum rezultă în special din aceste dispoziții, era interpretat de instanțele naționale în sensul că nu presupune obținerea unei autorizații parlamentare pentru continuarea procedurii penale în privința unei persoane care, asemenea reclamanților, a fost aleasă după inculparea sa.
- 132 *Tertio*, reclamanții susțin că imunitatea prevăzută la articolul 9 primul paragraf litera (b) din Protocolul nr. 7 nu putea fi ridicată fără a ridica și imunitatea prevăzută la articolul 9 al doilea paragraf din protocolul menționat, în caz contrar încălcându-se această a doua dispoziție.
- 133 Or, este suficient să se amintească faptul că, în împrejurările speței, în special în măsura în care Regatul Spaniei recunoscuse reclamanților calitatea de deputat, articolul 9 al doilea paragraf din Protocolul nr. 7 nu le conferea o protecție autonomă în raport cu cea de care beneficiau în temeiul articolului 9 primul paragraf din protocolul menționat (a se vedea punctul 107 de mai sus). Prin urmare, reclamanții nu pot susține în mod întemeiat că deciziile atacate au fost adoptate cu încălcarea articolului 9 al doilea paragraf din Protocolul nr. 7.
- 134 În consecință, trebuie respinsă ca nefondată critica întemeiată pe încălcarea dispozițiilor articolului 343 TFUE, ale articolului 9 din Protocolul nr. 7 și ale articolului 5 alineatul (2) din Regulamentul de procedură.

– *Cu privire la ingerința nelegală în drepturile fundamentale ale reclamanților*

- 135 Reclamanții consideră în esență că, din moment ce imunitatea parlamentară este o garanție crucială a respectării dreptului lor de a-și exercita mandatul garantat de articolul 3 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 (denumită în continuare „CEDO”), și a dreptului de eligibilitate consacrat la articolul 39 alineatul (2) din cartă, interpretat în lumina articolelor 6, 45 și 48 din aceasta și a articolului 21 TFUE, ridicarea sa constituie o ingerință în aceste drepturi supusă respectării condițiilor prevăzute la articolul 52 din cartă.

- 136 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că articolul 39 alineatul (2) din cartă, potrivit căruia „[m]embrii Parlamentului European sunt aleși prin vot universal direct, liber și secret”, garantează dreptul de eligibilitate la alegerile pentru Parlament. Dreptul de eligibilitate include dreptul oricărei persoane de a candida la alegeri și, odată ales, de a-și exercita mandatul [a se vedea, cu privire la articolul 3 din Protocolul nr. 1 la CEDO, Curtea EDO, 11 iunie 2002, Sadak și alții împotriva Turciei (nr. 2), CE:ECHR:2002:0611JUD002514494, § 33].
- 137 Potrivit articolului 52 alineatul (1) din cartă:
- „(1) Orice restrângere a exercițiului drepturilor și libertăților recunoscute prin prezenta cartă trebuie să fie prevăzută de lege și să respecte substanța acestor drepturi și libertăți. Prin respectarea principiului proporționalității, pot fi impuse restrângeri numai în cazul în care acestea sunt necesare și numai dacă răspund efectiv obiectivelor de interes general recunoscute de Uniune sau necesității protejării drepturilor și libertăților celorlalți.”
- 138 Or, imunitatea nu poate constitui un drept fundamental recunoscut deputaților europeni, din moment ce aceasta este acordată exclusiv în interesul Parlamentului (a se vedea punctul 99 de mai sus). Împrejurarea că o decizie de ridicare a imunității modifică situația juridică a deputatului în cauză prin simplul efect al eliminării protecției care îi este conferită prin Protocolul nr. 7, restabilind în privința sa statutul de persoană supusă dreptului comun al statelor membre și expunându-l, fără a fi necesară vreo măsură intermediară, unor măsuri în special de detenție și de urmărire în justiție instituite de acest drept comun (a se vedea prin analogie Hotărârea din 18 iunie 2020, Comisia/RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, punctul 45), este lipsită de incidență în această privință. Astfel, această împrejurare implică numai faptul că reclamanții pot contesta deciziile atacate în fața instanței Uniunii.
- 139 În particular, deși imunitatea acordată deputaților europeni contribuie la asigurarea efectivității dreptului fundamental pe care îl constituie dreptul de eligibilitate, permițând în special persoanelor care au fost alese membri ai Parlamentului să efectueze demersurile pentru a intra în posesia mandatului lor (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 decembrie 2019, Junqueras Vies, C-502/19, EU:C:2019:1115, punctul 86), ea nu poate fi confundată cu acest drept.
- 140 Pe de altă parte, ridicarea imunității parlamentare nu are în sine nicio consecință asupra exercitării mandatului. Aceasta urmărește numai să permită autorităților naționale să continue o procedură națională. Astfel, numai deciziile care vor fi adoptate, dacă este cazul, de autoritățile naționale la finalul acestei proceduri ar putea conduce la o restrângere a exercitării mandatului sau chiar la pierderea sa și, ca atare, ar putea constitui o ingerință în exercitarea dreptului de eligibilitate.
- 141 Pentru aceleași motive, o decizie de ridicare a imunității nu are nicio consecință asupra libertății, în special de circulație, a reclamanților și nici nu aduce atingere dreptului lor la respectarea prezumției de nevinovăție. Se amintește în această privință că aspectul privind întrunirea condițiilor pentru ridicarea imunității parlamentare, în temeiul articolului 9 din Protocolul nr. 7, la momentul la care se formulează cererea, este distinct de cel care constă în a stabili dacă faptele reproșate deputaților vizați sunt dovedite, acest aspect fiind de competența autorităților statului membru (Hotărârea din 17 septembrie 2020, Troszczyński/Parlamentul, C-12/19 P, EU:C:2020:725, punctul 57).

142 În consecință, argumentele reclamanților întemeiate pe faptul că deciziile atacate ar constitui ingerințe în unele dintre drepturile fundamentale recunoscute de CEDO și de cartă trebuie înlăturate ca nefondate. Pe cale de consecință, argumentația lor prin care se urmărește să se demonstreze că aceste ingerințe nu ar respecta cerințele prevăzute la articolul 52 alineatul (1) din cartă este inoperantă și trebuie înlăturată pentru acest motiv.

143 Rezultă din tot ceea ce precedă că al șaselea motiv, în măsura în care se întemeiază pe încălcarea de către Parlament a limitelor care încadrează dreptul său de ridicare a imunității, trebuie respins.

Cu privire la al șaselea motiv, în măsura în care este întemeiat pe erori de fapt și de drept care afectează examinarea de către Parlament a fumus persecutionis, și la al șaptelea motiv, întemeiat pe încălcarea principiilor bunei administrări și egalității de tratament și pe erori vădite săvârșite de Parlament în aprecierea fumus persecutionis

144 Al șaselea motiv este întemeiat în special pe erori de drept și de fapt care ar fi fost săvârșite de Parlament în examinarea *fumus persecutionis*. În ceea ce privește al șaptelea motiv, acesta este întemeiat, pe de o parte, pe o încălcare a principiilor bunei administrări și egalității de tratament, în măsura în care Parlamentul s-ar fi îndepărtat, fără motivare, de practica sa anterioară în materie de examinare a cererilor de ridicare a imunității și, pe de altă parte, pe erori vădite săvârșite de Parlament în aprecierea *fumus persecutionis*.

145 Parlamentul și Regatul Spaniei contestă aceste argumente.

– Cu privire la preținsele erori de drept și de fapt care afectează examinarea de către Parlament a fumus persecutionis

146 În speță, în deciziile atacate, Parlamentul a avut în vedere imunitatea prevăzută la articolul 9 primul paragraf litera (b) din Protocolul nr. 7 începând de la punctul O și aspectul dacă era sau nu necesar să se ridice această imunitate începând de la punctul Q. În special, acesta a constatat, la punctul T, că acuzația împotriva reclamanților nu era în mod vădit legată de funcția lor de deputat, ci privea funcțiile lor anterioare în Catalonia. La punctul U, acesta a arătat că și alte persoane care nu aveau calitatea de deputați europeni au fost urmărite penal pentru aceleași fapte. La punctul V, acesta a constatat că faptele menționate au fost săvârșite în cursul anului 2017 și că procedura penală în cauză în privința reclamanților a fost inițiată în timp ce dobândirea calității de membru al Parlamentului de către aceștia din urmă era încă ipotetică. În consecință, Parlamentul a apreciat, la punctul W, că nu a putut stabili că procedurile judiciare în cauză au fost inițiate în vederea subminării activității politice a reclamanților și, prin urmare, a sa.

147 În primul rând, reclamanții susțin că deciziile atacate se întemeiază pe o eroare de drept în ceea ce privește finalitatea imunității parlamentare. În opinia lor, Parlamentul ar fi apreciat în mod eronat că aceasta proteja deputatul numai împotriva procedurilor judiciare pornite în legătură cu activități desfășurate în exercitarea funcțiilor sale parlamentare sau care nu pot fi disociate de acestea. Astfel, el ar fi concluzionat în mod eronat că împrejurarea că procedura penală în cauză nu era legată de exercitarea funcțiilor lor parlamentare justifica ridicarea imunității lor.

- 148 În această privință, trebuie arătat că punctul S din deciziile atacate reproduce principiul care figurează la punctul 3 din Comunicarea nr. 11/2019, potrivit căruia „[s]copul imunității parlamentare este acela de a proteja Parlamentul și pe membrii acestuia de proceduri judiciare pornite în legătură cu activități desfășurate în exercitarea funcțiilor parlamentare și care nu pot fi dissociate de aceste funcții”.
- 149 De la bun început, trebuie amintit că imunitatea prevăzută la articolul 8 din Protocolul nr. 7 nu protejează decât opiniile sau voturile exprimate de membrii Parlamentului în cadrul exercitării funcțiilor lor parlamentare. În schimb, imunitatea prevăzută la articolul 9 din protocolul menționat îi protejează pe acești membri pe durata sesiunilor Parlamentului, inclusiv pentru fapte care nu au legătură cu exercitarea funcțiilor parlamentare. Întinderea acestei imunități nu a fost repusă în discuție în speță. Astfel, este cert că reclamantii erau protejați de imunitatea prevăzută la articolul 9 primul paragraf litera (b) din Protocolul nr. 7, chiar dacă procedura penală în cauză viza activități fără legătură cu exercitarea funcțiilor parlamentare.
- 150 În continuare, în ceea ce privește aprecierea existenței unui *fumus persecutionis*, trebuie să se constate că Parlamentul, independent de modul de redactare nelipsit de echivoc al punctului S, nu s-a limitat să constate că faptele reproșate reclamantilor în cadrul procedurii penale în cauză erau anterioare alegerii lor în Parlament și, prin urmare, lipsite de legătură cu activitățile desfășurate în cadrul funcțiilor lor parlamentare. De altfel, Parlamentul a recunoscut în ședință că o asemenea împrejurare nu poate fi determinantă pentru a aprecia existența unui *fumus persecutionis*.
- 151 Pentru a concluziona în sensul lipsei *fumus persecutionis*, Parlamentul s-a întemeiat pe mai multe elemente care, considerate împreună, erau, în opinia sa, de natură să excludă existența unui caz de *fumus persecutionis*. Este vorba despre împrejurarea că faptele incriminate au fost săvârșite în 2017, în timp ce reclamantii au dobândit calitatea de membru al Parlamentului la 13 iunie 2019, dar și despre împrejurările că, pe de o parte, ei au fost inculpați la 21 martie 2018, cu alte cuvinte la un moment în care dobândirea statutului de deputat european era ipotetică, iar, pe de altă parte, această inculpare privea și alte persoane, care nu erau membri ai Parlamentului.
- 152 Prin urmare, este necesar să se considere că afirmația generală care figurează la punctul S din deciziile atacate nu a fost implementată în sensul că cererea de ridicare a imunității unui membru al Parlamentului trebuie admisă dacă urmărește continuarea unei proceduri judiciare care vizează fapte lipsite de legătură cu exercitarea funcțiilor parlamentare.
- 153 Argumentul întemeiat pe existența unei erori de drept trebuie, așadar, să fie înlăturat.
- 154 În al doilea rând, reclamantii susțin că Parlamentul și-a întemeiat aprecierea privind *fumus persecutionis* pe o eroare de fapt referitoare la stadiul de avansare a procedurii penale în cauză. Aceștia susțin că, la punctul B din deciziile atacate, Parlamentul a considerat în mod eronat că faza de anchetă a procedurii penale în cauză fusese închisă în privința lor, întemeindu-se pe două ordonanțe ale Tribunal Supremo (Curtea Supremă), printre care cea din 25 octombrie 2018, care nu îi priveau.
- 155 Trebuie amintit că, la punctul B, deciziile atacate arată următoarele:
- „întrucât faptele care fac obiectul [inculpării] ar fi fost comise în 2017; întrucât ordonanța de [inculpare] în acest caz a fost emisă la 21 martie 2018 și confirmată prin ordonanțe ulterioare de respingere a recursurilor; întrucât ancheta a fost închisă prin ordonanța din 9 iulie 2018 și a fost

- confirmată ca fiind definitivă la 25 octombrie 2018; întrucât, prin ordonanța din 9 iulie 2018, [primul/al doilea reclamant/a treia reclamantă], printre alții, a [refuzat să se înfățișeze] și s-a hotărât suspendarea [...] prezentei cauze cu privire la [el/ea] și la alte persoane până când vor fi găsite”.
- 156 În ședință, s-a precizat că, pe de o parte, a treia teză a punctului B, potrivit căreia „ancheta a fost închisă prin ordonanța din 9 iulie 2018 și a fost confirmată ca fiind definitivă la 25 octombrie 2018”, nu îi privea pe reclamanți, ci pe celelalte persoane vizate de procedura penală în cauză care nu refuzaseră să se înfățișeze și că, pe de altă parte, stadiul procedurii penale în cauză în privința reclamanților se reflecta în ultima teză a punctului B, care menționa suspendarea procedurii. S-a precizat de asemenea că faza de anchetă a procedurii penale nu fusese închisă în privința reclamanților, o asemenea închidere neputând fi dispusă, potrivit dreptului național, fără ca acuzații să fi fost ascultați.
- 157 Așadar, reclamanții pot susține în mod întemeiat că punctul B din deciziile atacate este afectat de o eroare de fapt sau, cel puțin, de o lipsă de claritate cu privire la aspectul dacă etapa de cercetare judecătorească a procedurii penale în cauză fusese închisă în privința lor.
- 158 Potrivit reclamanților, această eroare a avut o incidență asupra aprecierii existenței unui *fumus persecutionis*, din moment ce, dacă Parlamentul ar fi avut cunoștință de faptul că ancheta era încă în curs în privința lor, ar fi putut considera că emiterea unor mandate europene de arestare în privința lor era disproporționată.
- 159 Din cuprinsul punctului B din deciziile atacate rezultă însă în mod clar că procedura penală care îi vizează pe reclamanți, indiferent de stadiul său, a fost suspendată ca urmare a refuzului reclamanților de a se înfățișa în fața autorităților competente și că din cauza acestui refuz și a faptului că au părăsit Regatul Spaniei s-a solicitat ridicarea imunității lor, iar aceasta pentru a se putea avea în vedere executarea mandatelor europene de arestare emise în privința lor. În privința coacuzăților care s-au înfățișat, ancheta era închisă și fusese pronunțată o hotărâre de condamnare.
- 160 În acest context, nu reiese că eroarea sau, cel puțin, lipsa de claritate a deciziilor atacate în ceea ce privește stadiul exact al procedurii penale în cauză ar fi avut o incidență asupra examinării cererii de ridicare a imunității.
- 161 Rezultă din cele ce precedă că trebuie să se respingă ca nefondată critica întemeiată pe erori de fapt și de drept care ar fi fost săvârșite de Parlament în aprecierea sa a *fumus persecutionis*.
- *Cu privire la pretinsa atingere adusă principiilor bunei administrări și egalității de tratament*
- 162 Reclamanții susțin că, încălcând o practică constantă, Parlamentul nu a concluzionat în sensul existenței unui *fumus persecutionis* în condițiile în care, în primul rând, acuzațiile erau vădit nefondate, în al doilea rând, existența unei intenții clare de a-i penaliza pe deputați pentru activitățile lor politice fusese stabilită, în al treilea rând, mandatele de arestare în cauză fuseseră emise pentru a treia oară în funcție de calculele politice ale autorităților spaniole, în al patrulea rând, cererile de ridicare a imunității erau motivate de voința de a-i împiedica să își exercite mandatul parlamentar, în al cincilea rând, procedurile fuseseră inițiate de un adversar politic, în al șaselea rând, acestea fuseseră inițiate numai împotriva unor membri ai Parlamentului, în al șaptelea rând, existau îndoieli serioase în ceea ce privește respectarea drepturilor lor

fundamentale în cadrul procedurii penale în cauză, în al optulea rând, au existat mai multe apeluri prin care s-a solicitat să li se aplice sancțiuni exemplare și, în al nouălea rând, Ministerul Public făcuse anumite declarații publice în mass-media.

- 163 Reclamanții susțin de asemenea că Parlamentul și-a încălcat practica potrivit căreia imunitatea nu trebuie ridicată atunci când alte state membre decât cel pentru care a fost ales deputatul sancționează mai puțin sever faptele reproșate, așa cum s-ar fi recunoscut în speță. Parlamentul și-ar fi încălcat de asemenea practica constând, pe de o parte, în a nu ridica imunitatea atunci când procedura penală privește acuzații legate de manifestări și de reuniuni publice pașnice și, pe de altă parte, în a nu ține seama nici de data faptelor reproșate, nici de data inițierii procedurii penale.
- 164 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că instituțiile sunt obligate să își exercite competențele în conformitate cu principiile generale ale dreptului Uniunii, precum principiul egalității de tratament și principiul bunei administrări. Având în vedere principiile respective, acestora le revine sarcina de a lua în considerare deciziile adoptate deja cu privire la cereri similare și de a analiza cu o deosebită atenție aspectul dacă este sau nu necesar să decidă în același sens. În plus, principiile egalității de tratament și bunei administrări trebuie să se concilieze cu respectarea legalității (a se vedea Hotărârea din 17 ianuarie 2013, Gollnisch/Parlamentul, T-346/11 și T-347/11, EU:T:2013:23, punctul 109 și jurisprudența citată).
- 165 În această privință, principiul egalității de tratament se opune printre altele ca situații comparabile să fie tratate în mod diferit, cu excepția cazului în care un astfel de tratament este justificat în mod obiectiv (a se vedea Hotărârea din 17 ianuarie 2013, Gollnisch/Parlamentul, T-346/11 și T-347/11, EU:T:2013:23, punctul 110 și jurisprudența citată).
- 166 În speță, *primo*, pentru a stabili existența unei practici a Parlamentului care constă în refuzul de a ridica imunitatea unui deputat atunci când acesta din urmă este urmărit pentru activitățile sale politice, atunci când aceste proceduri au fost inițiate de un adversar politic sau atunci când autoritățile naționale în cauză au solicitat sancțiuni exemplare în privința acestui deputat, reclamanții se prevalează de Comunicarea nr. 11/2003 din 6 iunie 2003, întocmită de Comisia pentru afaceri juridice și piața internă a Parlamentului însărcinată la acel moment cu problemele privind imunitățile, care constituie o sinteză a practicii decizionale anterioare a Parlamentului. Această comunicare arată că imunitatea nu va fi ridicată în cazurile în care actele pentru care este urmărit un membru al Parlamentului intră în cadrul activității sale politice sau sunt direct legate de aceasta. Această comunicare precizează de asemenea că imunitatea nu va fi ridicată în caz de *fumus persecutionis*, care este definit ca „prezumția că procedurile judiciare împotriva unui parlamentar sunt inițiate cu intenția de a aduce atingere activităților sale politice”. Ea menționează, cu titlu de exemplu, un anumit număr de indicii care permit să se prezume existența sa. Or, este necesar să se arate că această comunicare a fost înlocuită prin Comunicarea nr. 11/2019 la 19 noiembrie 2019, data publicării acesteia. Astfel, potrivit punctului 53 din Comunicarea nr. 11/2019, aceasta „înlocuiește toate comunicările precedente și oricare alte documente ale Comisiei pentru afaceri juridice [a Parlamentului] privind practicile și modalitățile sale de funcționare în domeniul imunităților”, printre care în special Comunicarea nr. 11/2003.
- 167 *Secundo*, Parlamentul arată că practica, așa cum fusese sintetizată în Comunicarea nr. 11/2003, a fost abandonată în sensul unei limitări a cazurilor în care Parlamentul refuză să ridice imunitatea. Trebuie arătat că, la fel ca precedenta Comunicare nr. 11/2016, adoptată la 9 mai 2016,

- Comunicarea nr. 11/2019 definește *fumus persecutionis* drept singurul caz în care imunitatea nu trebuie ridicată, fără a preciza criteriile care trebuie luate în considerare în vederea stabilirii existenței sale și fără a identifica categorii de cazuri în care un asemenea *fumus* ar trebui prezumat.
- 168 *Tertio*, în măsura în care reclamanții invocă practica constantă potrivit căreia Parlamentul refuză să ridice imunitatea dacă scopul procedurilor judiciare în cauză este de a împiedica exercitarea funcțiilor parlamentare ale deputatului, este necesar să se arate că existența acestei practici nu este contestată și că aceasta este abordarea care a fost urmată de Parlament în speță.
- 169 *Quarto*, pentru a stabili existența unei practici constante a Parlamentului în ceea ce privește elementele care trebuie luate în considerare în vederea identificării unui *fumus persecutionis* și, mai general, în ceea ce privește cazurile în care Parlamentul refuză să ridice imunitatea unuia dintre membrii săi, reclamanții se limitează să invoce anumite decizii adoptate de Parlament, fără a demonstra însă modul în care acestea ar fi în măsură să dovedească existența unei astfel de practici.
- 170 Trebuie arătat de asemenea că cea mai mare parte a deciziilor invocate de reclamanți a fost adoptată în cursul anilor 1982-2003. Acestea se înscriu, așadar, în cadrul practicii sintetizate în Comunicarea nr. 11/2003, care a fost retrasă în mod expres de Parlament și care, potrivit acestuia din urmă, este caducă. Reclamanții nu invocă decât 12 decizii adoptate începând cu anul 2004. Cele mai recente, pronunțate în cursul legislaturii 2014-2019, sunt în număr de șapte. Patru dintre acestea sunt decizii prin care Parlamentul a ridicat imunitatea deputaților în cauză după ce a concluzionat în sensul lipsei *fumus persecutionis* și sunt invocate de reclamanți în scopul dovedirii practicii necontestate menționate la punctul 168 de mai sus.
- 171 *Quinto*, după cum arată Parlamentul, fiecare decizie adoptată ca răspuns la o cerere de ridicare a imunității este legată intrinsec de împrejurările specifice speței. Or, Parlamentul afirmă, fără a fi contrazis, că, după cunoștința sa, nu a trebuit niciodată să soluționeze o cerere de ridicare a imunității unui deputat prin care se urmărește să se permită executarea unui mandat de arestare emis în scopul continuării unei proceduri penale inițiate înainte de alegerea acestuia din urmă.
- 172 Având în vedere toate aceste elemente, trebuie să se considere că, sub rezerva practicii necontestate menționate la punctul 168 de mai sus și urmată în speță, reclamanții nu au dovedit existența, la data deciziilor atacate, a unei practici constante a Parlamentului care să constea în refuzul de a ridica imunitatea în cazurile menționate la punctele 162 și 163 de mai sus. Critica întemeiată pe atingerea adusă principiilor bunei administrări și egalității de tratament trebuie, așadar, să fie înlăturată.
- *Cu privire la preținsele erori vădite săvârșite în aprecierea fumus persecutionis*
- 173 Reclamanții consideră că Parlamentul nu putea ridica imunitatea decât după ce a exclus existența unui *fumus persecutionis*. Aceștia susțin că Parlamentul a săvârșit erori vădite în aprecierea existenței unui asemenea *fumus persecutionis* prin faptul că nu a luat în considerare elementele de probă pe care i le transmiseseră. Astfel, Parlamentul și-ar fi întemeiat în mod eronat aprecierea atunci când a ținut seama de procedura penală „inițială” și de primele mandate europene de arestare, cu toate că erau ridicate, în timp ce ar fi trebuit să ia în considerare procedura penală la momentul „redeschiderii” sale, cu alte cuvinte mandatele europene de arestare din 14 octombrie și 4 noiembrie 2019. Procedând astfel, Parlamentul ar fi ignorat o serie de considerații pertinente, în special faptul că niciun mandat european de arestare nu mai era în vigoare în privința lor de la 18 iulie 2018 și că ultimele mandate europene de arestare nu fuseseră

emise decât în urma alegerii lor în Parlament, după eșecul manevrelor autorităților spaniole care urmăreau să îi împiedice să participe la alegeri și apoi să depună jurământ. Aceste mandate ar avea drept unic obiectiv să îi împiedice să își ocupe locurile în Parlament, deși sunt singurii reprezentanți ai minorității catalane.

- 174 În primul rând, în măsura în care reclamanții susțin că Parlamentul a săvârșit o eroare atunci când a apreciat existența unui *fumus persecutionis* în raport cu procedura penală în cauză, iar nu exclusiv în raport cu mandatele europene de arestare emise în octombrie și în noiembrie 2019, trebuie amintit că se constată un *fumus persecutionis* atunci când există elemente de fapt care indică faptul că procedurile judiciare au fost inițiate cu intenția de a submina activitatea politică a deputatului. Or, mandatele europene de arestare citate anterior se înscriu tocmai în cadrul procedurii penale în cauză inițiate în privința reclamanților, care fusese suspendată din cauza refuzului lor de a se înfățișa în fața autorităților naționale competente. Astfel, aceste mandate urmăresc ca reclamanții să fie arestați în alte state membre decât Regatul Spaniei în vederea predării lor către autoritățile acestuia pentru ca procedura penală în cauză să poată fi reluată. Prin urmare, reclamanții nu pot susține în mod întemeiat că Parlamentul a săvârșit o eroare în procedura judiciară relevantă în vederea aprecierii existenței unui *fumus persecutionis*.
- 175 Reclamanții reproșează de asemenea Parlamentului că nu a luat în considerare faptul că fiecare dintre ei făcuse obiectul a două mandate europene de arestare anterioare, unul în cursul lunii noiembrie 2017, care fusese ridicat în luna următoare, iar celălalt în cursul lunii martie 2018, care fusese ridicat în cursul lunii iulie 2018, și că, prin urmare, nu mai făceau obiectul unui mandat european de arestare de la acea dată. O asemenea împrejurare ar fi, potrivit reclamanților, de natură să dovedească faptul că mandatele europene de arestare din 14 octombrie și 4 noiembrie 2019, emise după alegerea lor în Parlament, urmăreau să submineze exercitarea funcțiilor lor în Parlament.
- 176 În această privință, reiese din dezbaterile în ședință că un termen anormal de lung care se scurge între faptele reproșate unui membru al Parlamentului și inițierea procedurilor în privința sa poate, în lipsa unei justificări, să constituie un element relevant pentru aprecierea *fumus persecutionis*. Aceasta ar putea fi situația și în cazul în care un asemenea termen s-ar fi scurs între ridicarea unui prim mandat de arestare și emiterea unui nou mandat.
- 177 Cu toate acestea, în speță, trebuie să se arate că termenul dintre ridicarea mandatelor europene de arestare emise în cursul lunii martie 2018 și emiterea mandatelor europene de arestare din 14 octombrie și 4 noiembrie 2019 este mai mic de 16 luni. Pe de altă parte, Regatul Spaniei a arătat că aceste din urmă mandate europene de arestare au fost emise după hotărârea de condamnare din 14 octombrie 2019 pronunțată în privința altor acuzați, în temeiul căreia capetele de acuzare reținute împotriva reclamanților au fost parțial modificate.
- 178 În acest context, reclamanții nu pot susține în mod întemeiat că, prin faptul că nu a ținut seama de lipsa unor mandate europene de arestare în perioada cuprinsă între luna iulie 2018 și lunile octombrie sau noiembrie 2019, Parlamentul a săvârșit o eroare vădită de apreciere.
- 179 În al doilea rând, pe de o parte, reclamanții susțin că acuzațiile la adresa lor sunt vădit nefondate. Astfel, ei ar fi urmăriți pentru organizarea nelegală a unui referendum care nu mai constituie o infracțiune în Spania. Aceștia se prevalează de asemenea de declarații și de decizii ale organismelor pentru apărarea drepturilor omului, de consultanță juridică, de hotărâri judecătorești și de declarații politice. Pe de altă parte, reclamanții susțin că legislația celorlalte state membre ar sancționa mai puțin sever faptele reproșate sau nu le-ar califica drept

- infrafracțiune. Aceștia adaugă că, la data deciziilor atacate, în Spania era în curs o reformă în vederea redefinirii sau chiar a eliminării infrafracțiunii de seditiune și că nouă persoane condamnate prin Hotărârea din 14 octombrie 2019 citată anterior au fost grațiate la 22 iunie 2021. Ei adaugă că nu au fost urmărite toate persoanele vizate de faptele în cauză.
- 180 În această privință, aspectul dacă, la momentul cererii, sunt întrunite condițiile pentru ridicarea imunității parlamentare în temeiul articolului 9 din Protocolul nr. 7 este distinct de cel care constă în a determina dacă faptele reproșate deputaților vizați sunt dovedite, acest aspect fiind de competența autorităților statului membru (a se vedea punctul 141 de mai sus). De asemenea, în cadrul examinării unei cereri de ridicare a imunității, nu este de competența Parlamentului să se pronunțe cu privire la oportunitatea procedurilor (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 octombrie 2018, Jalkh/Parlamentul, T-26/17, nepublicată, EU:T:2018:690, punctul 83, și Hotărârea din 30 aprilie 2019, Briois/Parlamentul, T-214/18, nepublicată, EU:T:2019:266, punctul 47) și, în acest cadru, să aprecieze caracterul adecvat al dispozițiilor de drept național care instituie infrafracțiunile pentru care deputații vizați au fost acționați în justiție.
- 181 Pe de altă parte, în speță, este cert că reclamanții au fost inculpați pentru săvârșirea unor presupuse infrafracțiuni prevăzute de Ley Orgánica del Código Penal (Codul penal), în vigoare atât la data faptelor reproșate, cât și la data deciziilor atacate.
- 182 Rezultă că, din moment ce urmăresc să repună în discuție realitatea faptelor reproșate reclamanților, calificarea lor în raport cu legea penală spaniolă, precum și aspectul dacă aceste fapte justificau sau nu procedurile penale în privința lor, argumentele menționate la punctul 179 de mai sus sunt inoperante și trebuie înlăturate pentru acest motiv.
- 183 În al treilea rând, după cum s-a constatat la punctul 151 de mai sus, pentru a concluziona în sensul lipsei *fumus persecutionis*, Parlamentul s-a întemeiat pe mai multe elemente, avute în vedere împreună, și anume împrejurarea că faptele incriminate au fost săvârșite în 2017, în condițiile în care reclamanții au dobândit calitatea de membru al Parlamentului la 13 iunie 2019, și faptul că, pe de o parte, ei au fost inculpați la 21 martie 2018, cu alte cuvinte la un moment în care dobândirea statutului de deputat european era ipotetică, și, pe de altă parte, această inculpare viza și alte persoane, care nu erau membri ai Parlamentului.
- 184 Procedând astfel, Parlamentul a considerat că aceste fapte, avute în vedere împreună, erau de natură să excludă orice suspiciune de *fumus persecutionis*, în pofida elementelor prezentate de reclamanți. Rezultă că argumentul acestora întemeiat pe faptul că Parlamentul le-ar fi ridicat imunitatea fără să fi exclus existența unui *fumus persecutionis* este neîntemeiat în fapt și trebuie înlăturat pentru acest motiv.
- 185 În continuare, în măsura în care reclamanții reproșează Parlamentului că nu a examinat pretinsele neregularități care ar afecta procedura penală în cauză, trebuie amintit că, în cadrul aprecierii sale cu privire la existența unui *fumus persecutionis*, nu este de competența Parlamentului să aprecieze legalitatea actelor adoptate de autoritățile judiciare în cursul procedurii în cauză, acest aspect fiind de competența exclusivă a autorităților naționale (a se vedea punctul 126 de mai sus). De altfel, acestea au fost sesizate efectiv de reclamanți. Nu se poate exclude însă ca, în cadrul puterii sale foarte largi de apreciere, Parlamentul să se poată întemeia pe anumite fapte invocate în susținerea acestor neregularități pentru a concluziona în sensul existenței unui caz de *fumus persecutionis*.

186 În speță, trebuie să se considere că reclamanții nu au dovedit că, atunci când s-a întemeiat pe împrejurările amintite la punctul 183 de mai sus pentru a exclude existența unui *fumus persecutionis*, Parlamentul ar fi săvârșit o eroare vădită de apreciere. În special, având în vedere împrejurările menționate, faptul că, *primo*, reclamanții sunt urmăriți pentru activitățile lor politice naționale, *secundo*, aceștia ar putea în cadrul sau în urma procedurii penale în cauză să fie temporar împiedicați să își exercite mandatul sau chiar, dacă este cazul, să îl piardă, *tertio*, partidul spaniol VOX a exercitat acțiunea populară în procedura penală în cauză și, *quarto*, ei au fost vizați de anumite declarații publice negative, prin care se solicita în special aplicarea unor sancțiuni exemplare, nu este de natură să repună în discuție această concluzie. Situația este aceeași în ceea ce privește afirmațiile reclamanților prin care se urmărește să se pună în discuție imparțialitatea autorităților judiciare care au intervenit în cadrul procedurii penale în cauză. În sfârșit, pentru a dovedi existența unei erori vădite săvârșite de Parlament în aprecierea *fumus persecutionis*, reclamanții nu se pot prevala în mod util de evenimente ulterioare deciziilor atacate, precum faptul că ei înșiși și avocații lor ar fi fost spionați de autoritățile spaniole și Comunicarea Comisiei electorale centrale din 3 noiembrie 2022.

187 Prin urmare, este necesar să se respingă al șaselea motiv, în măsura în care este întemeiat pe erori de fapt și de drept care afectează examinarea de către Parlament a *fumus persecutionis*, și al șaptelea motiv.

Cu privire la al optulea motiv, întemeiat pe încălcarea principiilor bunei administrări și egalității de tratament în măsura în care Parlamentul a refuzat să aplice dispozițiile articolului 9 alineatul (7) din Regulamentul de procedură

188 Reclamanții susțin că Parlamentul s-a îndepărtat fără motiv de practica sa potrivit căreia, atunci când există un risc ca un deputat să fie arestat fără condamnare, Parlamentul fie refuză ridicarea imunității, fie aplică articolul 9 alineatul (7) din Regulamentul de procedură.

189 Parlamentul și Regatul Spaniei susțin că al optulea motiv nu este fondat.

190 Pentru a dovedi nerespectarea de către Parlament a unei practici anterioare care constă în a nu ridica imunitatea sau în a aplica articolul 9 alineatul (7) din Regulamentul de procedură în cazul în care există un risc ca unul dintre membrii săi să fie arestat fără o condamnare prealabilă, reclamanții invocă anumite decizii adoptate de Parlament în materie de imunitate în cursul anilor 1984-2011.

191 Cu toate acestea, pe de o parte, reclamanții se limitează să invoce deciziile menționate fără a demonstra însă modul în care acestea ar fi în măsură să dovedească existența, la data deciziilor atacate, a practicii invocate.

192 Pe de altă parte, reclamanții nu dovedesc modul în care deciziile citate anterior se referă la situații comparabile cu a lor. În această privință, trebuie să se constate că, în speță, cererile de ridicare a imunității urmăresc să permită executarea unor mandate europene de arestare care au fost emise după ce reclamanții au refuzat să se înfățișeze în fața autorităților competente spaniole. Ele urmăresc astfel să permită arestarea reclamanților în vederea predării lor către autoritățile spaniole pentru ca procedura penală în cauză să poată continua. Or, niciuna dintre deciziile invocate nu se referă la o asemenea situație.

193 Prin urmare, al optulea motiv trebuie respins.

Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat în esență pe încălcarea dreptului de a fi ascultat

- 194 Al patrulea motiv cuprinde în esență două aspecte.
- 195 Prin intermediul primului aspect, reclamantii susțin că nu au fost ascultați cu privire la mai multe documente la care nu au avut acces. Ei adaugă că nu se poate exclude ca aceste documente să îi avut o incidență decisivă asupra deciziilor atacate. Prin intermediul celui de al doilea aspect, reclamantii susțin că președintele Comisiei pentru afaceri juridice le-a restricționat dreptul de a fi ascultați în cadrul audierii lor și că raportorul nu a asistat la declarația introductivă a primului reclamant. În replică, reclamantii susțin că poziția Parlamentului în concluziile sale privind inadmisibilitatea anexei 44 la cererea introductivă, și anume observațiile reclamantilor prezentate Comisiei pentru afaceri juridice la 15 februarie 2021, pare să dovedească faptul că acestea nu au fost luate în considerare, deși erau de natură să influențeze soluția dată cererilor de ridicare a imunității.
- 196 Parlamentul și Regatul Spaniei contestă aceste argumente.
- 197 Potrivit articolului 41 alineatul (2) litera (a) din cartă, dreptul la bună administrare include dreptul oricărei persoane de a fi ascultată înainte de luarea oricărei măsuri individuale care ar putea să îi aducă atingere. Acest drept, care face parte din dreptul la apărare, constituie un principiu fundamental al dreptului Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 iunie 2020, Comisia/RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, punctele 64 și 65 și jurisprudența citată). Acesta garantează oricărei persoane posibilitatea, înainte de adoptarea deciziei care o privește, de a-și prezenta în mod util punctul de vedere asupra caracterului veridic și pertinent al faptelor și împrejurărilor pe baza cărora este adoptată această decizie (a se vedea Hotărârea din 17 ianuarie 2013, Gollnisch/Parlamentul, T-346/11 și T-347/11, EU:T:2013:23, punctul 176 și jurisprudența citată).
- 198 Potrivit jurisprudenței, o încălcare a dreptului la apărare, în special a dreptului de a fi ascultat, nu determină anularea deciziei adoptate în urma procedurii în cauză decât dacă, în lipsa acestei neregularități, procedura respectivă putea să conducă la un rezultat diferit. În această privință, nu se poate impune unui reclamant care invocă încălcarea dreptului său la apărare să demonstreze că decizia vizată a instituției Uniunii ar fi avut un conținut diferit, ci numai că o asemenea ipoteză nu este complet exclusă. Aprecierea acestui aspect trebuie, în plus, să fie efectuată în funcție de împrejurările de fapt și de drept specifice fiecărei spețe (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 iunie 2020, Comisia/RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, punctele 105-107 și jurisprudența citată).
- 199 Acestea sunt principiile în lumina cărora trebuie apreciate cele două aspecte ale celui de al patrulea motiv.

– Cu privire la primul aspect, întemeiat pe faptul că reclamantii nu au avut acces la trei documente

- 200 În primul rând, reclamantii susțin că nu au fost ascultați cu privire la ordonanța din 25 octombrie 2018 pe care s-a întemeiat Parlamentul pentru a considera în mod eronat că ancheta penală fusese închisă și care nu figura în dosar.
- 201 În această privință, trebuie amintit că ordonanța respectivă nu îi privește pe reclamantii, ci pe celelalte persoane vizate de procedura penală în cauză, care nu au refuzat să se înfățișeze (a se vedea punctul 156 de mai sus).

- 202 În plus, s-a considerat că nu reieșea că eroarea sau, cel puțin, lipsa de claritate a deciziilor atacate în ceea ce privește stadiul exact al procedurii penale în cauză a avut o incidență asupra examinării cererii de ridicare a imunității (a se vedea punctul 160 de mai sus).
- 203 Rezultă că, presupunând chiar că o încălcare a dreptului de a fi ascultat poate fi constatată în măsura în care reclamantilor nu li s-a dat posibilitatea să își prezinte observațiile cu privire la această ordonanță, ea nu ar fi de natură să justifice anularea deciziilor atacate.
- 204 În al doilea rând, reclamantii susțin că nu au putut să ia poziție cu privire la argumentele prezentate de Regatul Spaniei în notificările din datele de 11 iunie 2014 și 30 septembrie 2020 adresate Parlamentului referitoare la autoritatea competentă în materia cererilor de ridicare a imunității unui deputat (a se vedea punctele 81 și 82 de mai sus), care nu le-au fost comunicate.
- 205 Cu toate acestea, nu s-a contestat că, în stadiul actual al jurisprudenței naționale, Secția penală a Tribunal Supremo (Curtea Supremă) este cea care este competentă să solicite ridicarea imunității unui membru al Parlamentului ales în numele Regatului Spaniei (a se vedea punctul 84 de mai sus). Rezultă că reclamantii nu au dovedit că deciziile atacate ar fi putut avea un conținut diferit dacă ar fi fost ascultați cu privire la notificările citate anterior ale Regatului Spaniei.
- 206 În al treilea rând, reclamantii susțin că nu au avut acces, în pofida cererii lor, la „Comunicarea uzuală către membrii Comisiei [pentru afaceri juridice]”, întocmită de raportor, prevăzută de comunicarea acestei comisii din data de 10 februarie 2015, care ar consta într-un rezumat al principalelor fapte referitoare la fiecare cauză privind imunitatea întocmit de raportor, precum și în lista completă a documentelor primite.
- 207 Parlamentul afirmă totuși, fără a fi contrazis, că în speță nu a fost întocmită nicio „comunicare uzuală”, din moment ce aceasta era prevăzută de Comunicarea din 10 februarie 2015, care a fost înlocuită prin Comunicarea nr. 11/2019, care nu mai menționează această comunicare.
- 208 În al patrulea rând, în urma depunerii memoriului în apărare și a anexelor la acesta, reclamantii susțin în replică că nu au avut acces la Comunicarea nr. 1/20, cu alte cuvinte la nota de transmitere către membrii Comisiei pentru afaceri juridice a cererilor de ridicare a imunității primului și a celui de al doilea reclamant, la care era anexat extrasul din hotărârea Tribunal Supremo (Curtea Supremă) din 14 octombrie 2019 prin care au fost condamnate persoane vizate de procedura penală în cauză care nu refuzaseră să se înfățișeze.
- 209 În această privință, este necesar să se arate că cererile de ridicare a imunității reclamantilor erau însoțite de mai multe anexe, identificate în ordonanțele menționate la punctele 11 și 15 de mai sus, printre care hotărârea Tribunal Supremo (Curtea Supremă) din 14 octombrie 2019 citată anterior. Nu se contestă că reclamantii au putut să își prezinte observațiile cu privire la aceste documente care făceau parte din dosarul de ridicare a imunității accesibil reclamantilor. Comunicarea nr. 1/20, care este o simplă notă de transmitere, nu adaugă la aceste documente niciun element esențial cu privire la care reclamantilor ar fi trebuit să li se dea posibilitatea să își prezinte observațiile. Prin urmare, presupunând chiar că Comunicarea nr. 1/20 nu a fost adusă la cunoștința reclamantilor, fapt contestat de Parlament, o asemenea împrejurare este lipsită de orice incidență asupra rezultatului deciziilor atacate. Așadar, argumentul trebuie înlăturat fără a fi necesară pronunțarea cu privire la cauza de inadmisibilitate invocată de Parlament.
- 210 Prin urmare, primul aspect al celui de al patrulea motiv trebuie respins.

– *Cu privire la al doilea aspect, întemeiat pe încălcarea dreptului de a fi ascultat în cadrul audierii reclamantilor*

- 211 Articolul 9 alineatul (6) al treilea paragraf din Regulamentul de procedură prevede că președintele Comisiei pentru afaceri juridice îl invită la audiere pe deputatul cu privire la care s-a solicitat ridicarea imunității și că deputatul poate renunța la dreptul de a fi ascultat. Trebuie arătat de asemenea că, potrivit punctului 20 din Comunicarea nr. 11/2019, inclus în partea „Audieri”, deputatul a cărui imunitate este pusă în discuție sau cel care îl reprezintă poate lua cuvântul numai în cursul unei audieri care este opțională. Acesta poate face o declarație introductivă care nu poate să depășească 15 minute și care este urmată de răspunsuri scurte la întrebările membrilor comisiei. Pe de altă parte, sub titlul „Timp afectat luărilor de cuvânt”, punctul 11 din această comunicare prevede că, având în vedere timpul limitat de care dispune Comisia pentru afaceri juridice pentru a examina cazurile de imunitate, timpul afectat luărilor de cuvânt este strict reglementat de președinte. Punctul 13 precizează de asemenea că, atunci când se organizează o audiere, membrii Comisiei pentru afaceri juridice, alții decât raportorul, se pot exprima pe scurt, pentru a adresa întrebări.
- 212 În speță, reclamantul reproșează președintelui Comisiei pentru afaceri juridice faptul că a urmat cu strictețe principiile expuse la punctul 211 de mai sus, deși complexitatea cazurilor în discuție ar fi justificat derogarea de la acestea, și că raportorul nu a asistat la declarația introductivă a primului reclamant.
- 213 În această privință, este cert că reclamantul au avut la dispoziție fiecare 15 minute pentru a-și prezenta declarațiile introductive și că au putut răspunde la întrebări adresate de membrii Comisiei pentru afaceri juridice, în conformitate cu principiile stabilite în Comunicarea nr. 11/2019.
- 214 Trebuie amintit de asemenea că reclamantul au transmis în mai multe rânduri Comisiei pentru afaceri juridice observațiile lor însoțite de elementele de probă pe care le considerau pertinente pentru examinarea cererilor de ridicare a imunității. Așadar, aceștia au putut, tot pe această cale, să își exercite dreptul de a fi ascultați făcând cunoscut punctul lor de vedere în cursul procedurii. În această privință, nu s-a dovedit și nu reiese din observațiile Parlamentului cu privire la prezentarea formală a anexei A 44, constituită din observațiile prezentate de reclamantul la 15 februarie 2021 membrilor Comisiei pentru afaceri juridice și din anexele la acestea, că această comisie nu ar fi luat în considerare anexa respectivă înainte de adoptarea deciziilor atacate.
- 215 În ceea ce privește împrejurarea că raportorul nu era prezent fizic atunci când primul reclamant a prezentat declarația sa introductivă în cadrul reuniunii Comisiei pentru afaceri juridice din 14 ianuarie 2021, nu se precizează motivul pentru care un asemenea fapt ar fi contrar normelor interne ale Parlamentului sau ar aduce atingere dreptului de a fi ascultat. De altfel, Parlamentul arată, fără ca acest lucru să fie contestat, că raportorul ar fi asistat la distanță la începutul acestei reuniuni, până când o problemă tehnică l-a determinat să participe fizic la aceasta.
- 216 Rezultă că al doilea aspect al motivului trebuie respins ca nefondat.
- 217 Prin urmare, reclamantul nu pot susține în mod întemeiat că dreptul lor de a fi ascultați a fost încălcat. De asemenea, trebuie respinsă, în orice caz și pe cale de consecință, critica întemeiată pe nerespectarea dreptului de acces la documente și a dreptului la protecție jurisdicțională efectivă care, în lipsa oricărei argumentații a reclamantilor în această privință, se bazează exclusiv pe pretinsa încălcare a dreptului de a fi ascultat.

218 În consecință, al patrulea motiv trebuie respins.

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului imparțialității

- 219 Al treilea motiv se întemeiază pe o pretinsă încălcare a principiului imparțialității prevăzut la articolul 41 alineatul (1) din cartă, din care ar rezulta de asemenea o încălcare a articolului 15 TFUE, precum și a articolului 39 alineatul (2) și a articolelor 47 și 48 din cartă. Al treilea motiv cuprinde patru aspecte întemeiate, primul, pe neregularitatea desemnării unui singur raportor pentru trei cazuri de imunitate, al doilea, pe lipsa de imparțialitate a raportorului și, al treilea, pe lipsa de imparțialitate a președintelui Comisiei pentru afaceri juridice. Prin intermediul celui de al patrulea aspect, reclamantii susțin că desfășurarea cu ușile închise a lucrărilor acestei comisii le restricționează posibilitatea de a demonstra impactul parțialității raportorului și a președintelui comisiei menționate asupra deciziilor atacate.
- 220 Parlamentul, susținut de Regatul Spaniei, contestă această argumentație.
- 221 Cu titlu introductiv, în primul rând, trebuie amintit că instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii sunt obligate să respecte drepturile fundamentale garantate de dreptul Uniunii, printre care figurează dreptul la bună administrare, consacrat la articolul 41 din cartă.
- 222 Articolul 41 din cartă prevede printre altele, la alineatul (1), că orice persoană are dreptul de a beneficia, în ce privește problemele sale, de un tratament imparțial și echitabil din partea instituțiilor, organelor, oficiilor și agențiilor Uniunii. Acest drept reflectă un principiu general al dreptului Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 20 decembrie 2017, Spania/Consiliul, C-521/15, EU:C:2017:982, punctele 88 și 89). Cerința de imparțialitate, care se impune astfel acestor instituții, organe, oficii și agenții în îndeplinirea misiunilor lor, urmărește să garanteze egalitatea de tratament care stă la baza Uniunii (a se vedea Hotărârea din 27 martie 2019, August Wolff și Remedia/Comisia, C-680/16 P, EU:C:2019:257, punctul 26 și jurisprudența citată).
- 223 Această cerință urmărește în special să evite situațiile de eventuale conflicte de interese în ceea ce privește funcționarii și agenții care acționează în numele acestor instituții, organe, oficii și agenții. Având în vedere importanța fundamentală a garanției de independență și de integritate în ceea ce privește atât funcționarea internă, cât și imaginea externă a instituțiilor, a organelor, a oficiilor și a agențiilor Uniunii, cerința de imparțialitate acoperă toate împrejurările pe care funcționarul sau agentul chemat să se pronunțe asupra unei cauze trebuie să le înțeleagă în mod rezonabil ca fiind de natură să apară în ochii terților ca susceptibile să îi afecteze independența în materie (a se vedea Hotărârea din 27 martie 2019, August Wolff și Remedia/Comisia, C-680/16 P, EU:C:2019:257, punctul 26 și jurisprudența citată).
- 224 O asemenea cerință de imparțialitate se impune și membrilor Parlamentului care intervin în cadrul adoptării unor decizii care țin de funcțiile administrative ale Parlamentului (a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 noiembrie 2019, ADDE/Parlamentul, T-48/17, EU:T:2019:780, punctul 61, și Hotărârea din 12 octombrie 2022, Vasallo Andrés/Parlamentul, T-496/21, nepublicată, EU:T:2022:628, punctele 20-24).
- 225 În ceea ce privește deciziile de natură politică prin care Parlamentul se pronunță cu privire la o cerere de ridicare a imunității (a se vedea punctul 112 de mai sus), trebuie amintit că ele sunt de natură să modifice în mod distinct situația juridică individuală a deputatului în cauză eliminând protecția pe care i-o conferă această imunitate și că, în această măsură, pot face obiectul unei acțiuni în anulare. În acest context și astfel cum a arătat vicepreședintele Curții în Ordonanța din

24 mai 2022, Puigdemont i Casamajó și alții/Parlamentul și Spania [C-629/21 P(R), EU:C:2022:413, punctul 192], procedura care poate conduce la adoptarea unei asemenea decizii trebuie însoțită în mod necesar de garanții individuale suficiente.

- 226 Parlamentul a instituit astfel o fază de examinare a cererii de ridicare a imunității încredințate comisiei competente, în speță Comisia pentru afaceri juridice, care este însărcinată cu elaborarea proiectului de decizie supus votului în ședință plenară. În cadrul acestei faze de examinare a cererii de ridicare a imunității, trebuie să se constate că, potrivit normelor interne ale Parlamentului, deputatul vizat beneficiază de drepturile prevăzute la articolul 41 alineatul (2) din cartă, și anume dreptul de a fi ascultat, dreptul de acces la dosarul său și obligația Parlamentului de a-și motiva decizia. În această fază, deputatul vizat trebuie de asemenea să aibă dreptul, prevăzut la articolul 41 alineatul (1) din cartă, de a beneficia, în ce privește problemele sale, de un tratament imparțial și echitabil, astfel cum a fost admis de Parlament în concluziile sale și în ședință. Această cerință de imparțialitate trebuie totuși să țină seama în mod necesar de faptul că deputații, membri ai comisiei menționate, nu sunt, prin definiție, neutri din punct de vedere politic, ceea ce îi distinge de funcționarii și de agenții care acționează în numele instituțiilor, organelor, oficiilor și agențiilor Uniunii.
- 227 În al doilea rând, cerința de imparțialitate include, pe de o parte, imparțialitatea subiectivă, în sensul că niciunul dintre membrii instituției vizate însărcinat cu soluționarea cauzei nu trebuie să fie părtinitor sau să aibă prejudecăți personale, și, pe de altă parte, imparțialitatea obiectivă, în sensul că instituția trebuie să ofere garanții suficiente pentru a exclude în această privință orice îndoială legitimă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 februarie 2021, Dalli/Comisia, C-615/19 P, EU:C:2021:133, punctul 112 și jurisprudența citată).
- 228 Acestea sunt considerațiile în lumina cărora trebuie examinat al treilea motiv.
- *Cu privire la primul aspect al celui de al treilea motiv, întemeiat pe desemnarea unui raportor unic pentru cele trei cauze*
- 229 Prin intermediul primului aspect, reclamantii susțin că Parlamentul a numit în secret și fără motivare un raportor unic pentru a examina cele trei cereri de ridicare a imunității, cu încălcarea punctelor 6 și 8 din Comunicarea nr. 11/2019. În opinia lor, nerespectarea acestei norme fundamentale de procedură caracterizează o încălcare a dreptului lor, garantat de articolul 41 alineatul (1) din cartă, de a beneficia, în ce privește problemele lor, de un tratament imparțial și echitabil.
- 230 În această privință, trebuie amintit că articolul 9 din Regulamentul de procedură, intitulat „Proceduri privind imunitatea”, prevede că cererile de ridicare a imunității, dacă se anunță în Parlament, se trimit comisiei competente, care are sarcina de a prezenta o propunere de decizie motivată, după ce a oferit deputatului în cauză posibilitatea de a fi ascultat și, dacă este cazul, după ce a solicitat informații și precizări de la autoritatea interesată. Acest articol 9 prevede de asemenea, la alineatul (11), că comisia trebuie să trateze chestiunile referitoare la imunități cu cea mai mare confidențialitate. În rest, comisia competentă este cea care determină modalitățile de aplicare a articolului 9, în temeiul alineatului (13) al acestui articol, și, prin urmare, procedura care trebuie urmată în vederea întocmirii propunerii de decizie care trebuie prezentată Parlamentului reunit în ședință plenară.

- 231 În acest context, Comisia pentru afaceri juridice a adoptat Comunicarea nr. 11/2019, care prevede norme de conduită care indică practica pe care intenționează să o urmeze în soluționarea cererilor de ridicare a imunității (Hotărârea din 1 decembrie 2021, Jalkh/Parlamentul, T-230/21, nepublicată, EU:T:2021:848, punctul 44; a se vedea de asemenea prin analogie Hotărârea din 12 februarie 2020, Bilde/Parlamentul, T-248/19, nepublicată, EU:T:2020:46, punctul 24).
- 232 Comunicarea nr. 11/2019 prevede la punctul 6 că comisia competentă numește un raportor pentru „fiecare caz implicând imunitatea”. Potrivit punctului 7 din această comunicare, revine fiecărui grup politic sarcina de a desemna un deputat care să îndeplinească funcția de raportor permanent pentru cazurile de imunitate și să joace un rol de coordonator „astfel încât să asigure soluționarea cazurilor de imunitate de către deputați cu experiență”. Punctul 8 din aceeași comunicare prevede că poziția raportorului pentru fiecare caz legat de imunitate va fi asigurată prin rotație, în condiții de echitate, între grupurile politice, raportorul neputând fi însă membru al aceluiași grup politic și neputând fi ales în același stat membru ca deputatul a cărui imunitate este repusă în discuție.
- 233 Rezultă că, după cum s-a confirmat în ședință, fiecare grup politic al Parlamentului desemnează, printre membrii săi care fac parte din Comisia pentru afaceri juridice, un raportor permanent pentru cazurile de imunitate. Din moment ce Parlamentul are, pentru legislatura 2019-2024, șapte grupuri politice, șapte deputați au fost astfel desemnați pentru a asigura funcția de raportor în cazurile de imunitate. Comisia pentru afaceri juridice încredințează fiecare cerere de ridicare a imunității unuia dintre acești raportori, potrivit unui sistem de rotație stabilit în mod egalitar între grupurile politice, de la care în principiu nu se derogă decât dacă raportorul grupului în cauză se abține, situație în care cazul este încredințat raportorului desemnat de următorul grup politic.
- 234 În speță, de la bun început, trebuie să se arate că reclamanții susțin că desemnarea unui raportor unic pentru a examina cele trei cereri de ridicare a imunității, cu pretinsa încălcare a punctelor 6 și 8 din Comunicarea nr. 11/2019, le-ar încălca dreptul, garantat de articolul 41 alineatul (1) din cartă, de a beneficia, în ce privește problemele lor, de un tratament imparțial și echitabil. Or, sub rezerva problemei imparțialității raportorului desemnat, care va fi examinată în cadrul celui de al doilea aspect al motivului, aceștia nu prezintă niciun element pentru a stabili modul în care pretinsa nerespectare a punctelor menționate din Comunicarea nr. 11/2019 ar fi de natură să constituie o încălcare a acestui drept.
- 235 În continuare, în ceea ce privește pretinsa nerespectare a punctului 6 din Comunicarea nr. 11/2019, trebuie să se arate că un raportor, este adevărat că identic, a fost desemnat pentru fiecare cerere de ridicare a imunității. Principiul care figurează la punctul menționat a fost astfel respectat.
- 236 În ceea ce privește principiul rotației egalitare a funcției de raportor care figurează la punctul 8 din Comunicarea nr. 11/2019, acesta nu poate fi interpretat în sensul că se opune desemnării unui raportor unic pentru a examina mai multe cazuri de imunitate conexe atunci când, precum în speță, cererile de ridicare a imunității privesc deputați vizați de aceeași procedură penală.
- 237 În plus, admitând chiar că punctul 8 din Comunicarea nr. 11/2019 nu a fost respectat, trebuie amintit că, printre dispozițiile care reglementează procedurile interne în cadrul unei instituții, trebuie să se distingă cele a căror încălcare nu poate fi invocată de persoanele fizice și juridice, deoarece privesc numai modalitățile de funcționare internă a instituției care nu sunt susceptibile să afecteze situația juridică a acestora, de cele a căror încălcare poate, dimpotrivă, să fie invocată, din moment ce ele sunt creatoare de drepturi și factor de securitate juridică pentru aceste

persoane (a se vedea Hotărârea din 28 noiembrie 2019, Portigon/SRB, T-365/16, EU:T:2019:824, punctul 135 și jurisprudența citată; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea din 7 mai 1991, Nakajima/Consiliul, C-69/89, EU:C:1991:186, punctele 49 și 50, și Hotărârea din 17 ianuarie 2013, Gollnisch/Parlamentul, T-346/11 și T-347/11, EU:T:2013:23, punctul 132). Or, punctul 8 menționat nu consacră un drept în beneficiul deputaților respectivi și nici nu apare ca un factor de securitate juridică pentru aceștia din urmă. Astfel, el urmărește să organizeze funcționarea internă a Parlamentului, asigurând un tratament egalitar al grupurilor politice din cadrul său. Este vorba, așadar, despre o măsură de organizare pur internă a cărei încălcare nu ar fi de natură să afecteze legalitatea deciziilor atacate.

238 Prin urmare, primul aspect al celui de al treilea motiv trebuie respins.

– *Cu privire la al doilea aspect al celui de al treilea motiv, întemeiat pe lipsa de imparțialitate a raportorului*

239 Prin intermediul celui de al doilea aspect, reclamantii susțin că Parlamentul a încălcat o normă fundamentală de procedură prin faptul că a desemnat un raportor absolut parțial. Raportorul ar fi astfel membru al aceluiași grup politic din Parlament ca cel căruia îi aparțin deputații aleși în numele Regatului Spaniei membri ai partidului politic spaniol VOX, și anume Grupul conservatorilor și reformiștilor europeni (CRE). Or, partidul VOX, alături de Ministerio fiscal (Ministerul Public) și de Abogado del Estado (Avocatul Statului), a inițiat procedura penală împotriva reclamantilor în temeiul căreia a fost solicitată ridicarea imunității lor. Partidul respectiv ar manifesta o animozitate deosebită împotriva reclamantilor. Aceștia din urmă adaugă că raportorul și-ar fi manifestat caracterul părtinitor înainte și după adoptarea deciziilor atacate. Astfel, el ar fi organizat și ar fi prezidat în Parlament o reuniune cu acest partid spaniol, în cursul căreia ar fi fost exprimate opinii vădit ostile în privința lor. Această lipsă de imparțialitate ar fi confirmată de declarații ale raportorului ulterioare adoptării deciziilor atacate și de reacțiile partidului spaniol VOX. Reclamantii se prevalează de asemenea de legăturile de prietenie dintre raportor și membrii partidului VOX.

240 Reclamantii au precizat în ședință că repun în discuție în principal imparțialitatea subiectivă a raportorului, semnalând totodată că elementele de probă prezentate dovedesc cel puțin o neîndeplinire a obligației de imparțialitate obiectivă.

241 Cu titlu introductiv, nu se contestă că raportorul însărcinat cu cererea de ridicare a imunității primului reclamant a fost desemnat în conformitate cu rotația stabilită între grupurile politice. Reclamantii susțin totuși că acest raportor, însărcinat de asemenea cu examinarea cererilor de ridicare a imunității celui de al doilea și a celui de al treilea reclamant, ar fi trebuit să se abțină sau să fie recuzat ținând seama de lipsa de imparțialitate a acestuia.

242 În această privință, în primul rând, trebuie amintit caracterul politic al deciziilor prin care Parlamentul se pronunță cu privire la o cerere de ridicare a imunității (a se vedea punctul 225 de mai sus).

243 Trebuie arătat de asemenea că faza de examinare a cererii de ridicare a imunității este condusă de o comisie parlamentară, cu alte cuvinte de un organ politic, a cărui componență urmărește, potrivit articolului 209 din Regulamentul de procedură, să reflecte pluralitatea existentă în cadrul Parlamentului, distribuția locurilor fiind, în măsura posibilului, proporțională cu reprezentarea grupurilor politice în cadrul Parlamentului. După cum s-a arătat la punctul 231 de mai sus, comisia menționată desemnează raportorul, în cadrul său, potrivit unui sistem de rotație egalitar

- între grupurile politice. Rezultă că, deși misiunea de raportor este încredințată unui deputat care aparține unui anumit grup politic, acest deputat acționează în cadrul unei comisii a cărei componență reflectă echilibrul grupurilor politice în cadrul Parlamentului.
- 244 În acest context, imparțialitatea unui deputat care intervine în cursul acestei faze de examinare, precum raportorul, nu poate în principiu să fie apreciată în lumina ideologiei sale politice și nici în lumina unei comparații între ideologia sa politică și cea a deputatului vizat de cererea de ridicare a imunității. În special, apartenența raportorului la un partid politic național sau la un grup politic constituit în cadrul Parlamentului, oricare ar fi valorile și ideile susținute de acestea din urmă și presupunând chiar că ele sunt susceptibile să evedențieze sensibilități *a priori* defavorabile situației deputatului vizat de cererea de ridicare a imunității, nu are în principiu incidență asupra aprecierii imparțialității raportorului. În această privință, s-a statuat deja că diferența de ideologie politică dintre raportor și deputatul vizat de cererea de ridicare a imunității nu este de natură, în sine, să afecteze procedura de adoptare a deciziei atacate (Hotărârea din 1 decembrie 2021, Jalkh/Parlamentul, T-230/21, nepublicată, EU:T:2021:848, punctul 46).
- 245 Rezultă că, în speță, apartenența raportorului la Grupul politic european al conservatorilor și reformiștilor europeni nu are în principiu incidență asupra aprecierii imparțialității sale.
- 246 Desigur, acest grup politic cuprinde și deputații partidului politic VOX care, astfel cum a arătat vicepreședintele Curții în Ordonanța din 24 mai 2022, Puigdemont i Casamajó și alții/Parlamentul și Spania [C-629/21 P(R), EU:C:2022:413, punctul 202], se află într-o situație cu totul specială în privința reclamanților, întrucât se află la originea procedurii penale în cauză. Totuși, această situație specială vizează deputații membri ai partidului politic VOX și nu se poate extinde, ca principiu, la toți membrii Grupului politic al conservatorilor și reformiștilor europeni pentru simplul motiv că împărtășesc, din moment ce aparțin aceluiași grup, afinități politice.
- 247 În al doilea rând, reclamanții susțin că raportorul ar fi prezidat o reuniune a partidului politic VOX în cadrul Parlamentului, în cursul căreia ar fi susținut sloganul „Puigdemont în închisoare”.
- 248 De la bun început, trebuie să se constate că expunerea sumară a acestei critici figurează în cererea introductivă și că este susținută de un element de probă conținut în anexe identificate, și anume un link către o înregistrare video. Prin urmare, în temeiul jurisprudenței citate la punctul 34 de mai sus, se impune respingerea cauzei de inadmisibilitate invocate de Parlament în această privință.
- 249 În continuare, este cert că, în cadrul atribuțiilor sale de membru al Parlamentului, raportorul a organizat și a participat la un eveniment care a avut loc la 6 martie 2019, în incinta Parlamentului, care a constat într-o intervenție a secretarului general al partidului politic VOX pe tema „Cataluña es España” (Catalonia este Spania). Acesta din urmă și-a încheiat discursul cu formula „Viva España, viva Europa y Puigdemont a prisión” (Trăiască Spania, trăiască Europa și Puigdemont în închisoare).
- 250 Pe de o parte, este cert că, în cursul acestui eveniment, raportorul nu s-a exprimat verbal. Astfel, din înregistrarea acestui eveniment reiese că, deși raportorul era prezent la masa vorbitorilor, alături de secretarul general al partidului VOX și de alți doi membri ai Parlamentului, numai secretarul general al partidului menționat a intervenit oral.

- 251 Pe de altă parte, organizarea unui asemenea eveniment poate fi considerată o manifestare a susținerii de către raportor a ideilor apărute de partidul politic respectiv privind în special, ținând seama de tema evenimentului, situația politică a Cataloniei, precum și a opoziției sale față de ideile politice vehiculate de reclamanți. Deși, desigur, faptele reproșate reclamanților în cadrul procedurii penale în cauză se referă la situația politică din Catalonia, în măsura în care acestea se raportează la adoptarea legilor menționate la punctul 2 de mai sus și la organizarea referendumului de autodeterminare evocat la același punct, manifestarea de către deputat, viitor raportor al cauzelor de ridicare a imunității reclamanților, a poziției sale cu privire la această situație nu poate fi suficientă, pentru motivele prezentate la punctele 244 și 246 de mai sus, pentru a caracteriza o atingere adusă principiului imparțialității. Trebuie să se adauge că, așa cum s-a constatat la punctul 141 de mai sus, aspectul dacă faptele reproșate reclamanților sunt dovedite, dacă aceste fapte justificau sau nu procedurile penale în privința lor și dacă dispozițiile de drept național care instituie infracțiunile pentru care reclamanții au fost urmăriți erau adecvate este distinct de cel care constă în a stabili dacă erau întrunite condițiile pentru ridicarea imunității parlamentare, în temeiul articolului 9 din Protocolul nr. 7, la momentul la care a fost formulată cererea. Or, acest din urmă aspect este singurul care a fost examinat de raportor.
- 252 În al treilea rând, în replică, reclamanții invocă anumite fapte survenite după deciziile atacate care ar atesta lipsa de imparțialitate a raportorului.
- 253 Mai întâi, trebuie amintit că, potrivit articolului 85 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, probele se depun și se propun în cadrul primului schimb de memorii. Articolul 85 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al acestuia precizează că părțile principale mai pot depune sau propune probe în sprijinul argumentației lor atât în cadrul replicii, cât și al duplicii, cu condiția ca întârzierea în depunerea sau propunerea acestora să fie justificată.
- 254 În măsura în care reclamanții se prevalează de un interviu al raportorului într-un ziar bulgar, cu data din ziua următoare adoptării deciziilor atacate, așadar, anterioară depunerii cererii introductive, trebuie să se arate că acest document a fost depus în replică, fără ca reclamanții să justifice depunerea sa tardivă. Prin urmare, acest element de probă trebuie respins ca inadmisibil, așa cum solicită Parlamentul.
- 255 Pe de altă parte, diferitele reacții ale partidului politic VOX exprimate ulterior adoptării deciziilor atacate și depunerii cererii introductive, în special manifestările de satisfacție în privința raportului întocmit de raportor, nu sunt de natură să demonstreze lipsa de imparțialitate a raportorului. Situația este aceeași în ceea ce privește împrējurarea, invocată de reclamanți, că raportorul ar fi făcut obiectul unei sancțiuni administrative pentru comportamentul său în sala de ședințe pentru fapte fără legătură cu prezenta cauză.
- 256 În al patrulea rând, reclamanții nu susțin că raportorul se afla într-o situație de conflict de interese, care există, potrivit articolului 3 alineatul (1) din anexa I la Regulamentul de procedură, „atunci când un deputat în Parlamentul European are un interes personal care ar putea influența nepermis exercitarea funcțiilor sale de deputat”. Mai general, reclamanții nu invocă niciun interes personal al raportorului susceptibil să îi afecteze imparțialitatea în exercitarea funcțiilor sale. De asemenea, reclamanții nu menționează nicio declarație a raportorului de natură să arate că acesta și-ar fi abordat atribuțiile cu prejudecăți de ordin personal, dissociabile de ideologia sa politică.
- 257 Rezultă că al doilea aspect al celui de al treilea motiv trebuie respins ca nefondat.

– Cu privire la al treilea aspect al celui de al treilea motiv, întemeiat pe lipsa de imparțialitate a președintelui Comisiei pentru afaceri juridice

- 258 Reclamanții susțin că președintele Comisiei pentru afaceri juridice nu oferea nicio garanție de imparțialitate pentru motivele evocate în observațiile pe care le-au comunicat acestei comisii, care figurează în anexa la cererea introductivă. Ei precizează în special că acesta din urmă și partidul politic național cărui îi aparține au dat dovadă de o ostilitate vehementă în privința lor prin desfășurarea unei strategii care urmărea să îi împiedice să își ia locul în Parlament.
- 259 În această privință, din dezvoltările care figurează la punctele 33-37 de mai sus, reiese că trebuie respinse ca inadmisibile argumentele referitoare la lipsa de imparțialitate a președintelui Comisiei pentru afaceri juridice care nu sunt expuse decât în anexele la cererea introductivă, fără a figura în mod expres în ea. Acesta este cazul argumentului legat de cetățenia sa spaniolă. Acesta este și cazul anumitor argumente referitoare la pretinsul său comportament, așa cum arată Parlamentul.
- 260 În schimb, trebuie respinsă cauza de inadmisibilitate invocată de Parlament în măsura în care este îndreptată împotriva argumentului, menționat la punctul 145 din cererea introductivă, întemeiat pe pretinsa ostilitate a președintelui Comisiei pentru afaceri juridice rezultată din strategia care ar fi fost desfășurată pentru a-i împiedica pe reclamanți să își ia locul în Parlament.
- 261 Acest argument trebuie totuși să fie înlăturat. Astfel, din înscrisurile din dosar reiese că pretinsele inițiative în vederea împiedicării reclamanților să își ia locul în Parlament nu provin de la președintele Comisiei pentru afaceri juridice, ci de la partidul politic național din care face parte, nefiind el cel care a exercitat acțiunea populară în procedura penală în cauză. Or, din cuprinsul punctului 244 de mai sus reiese că imparțialitatea președintelui Comisiei pentru afaceri juridice nu poate în principiu să fie apreciată în lumina ideologiei sale politice, în special a apartenenței sale la un partid politic național.
- 262 Prin urmare, al treilea aspect al celui de al treilea motiv trebuie respins. În măsura în care afirmațiile privind parțialitatea formulate împotriva raportorului și a președintelui Comisiei pentru afaceri juridice au fost respinse, nu este necesar să se aprecieze al patrulea aspect, referitor la obstacolul pe care l-ar constitui caracterul confidențial al lucrărilor acestei comisii în calea constituirii probei privind incidența pretinsei lor parțialități asupra deciziilor atacate.
- 263 Din ansamblul a ceea ce precedă rezultă că acțiunea trebuie respinsă, fără a fi necesară adoptarea măsurilor de organizare a procedurii și a măsurilor de cercetare judecătorească solicitate de reclamanți.

Cu privire la cererea de redeschidere a fazei orale a procedurii

- 264 Prin înscrisul depus la grefa Tribunalului la 21 martie 2023, reclamanții au solicitat redeschiderea fazei orale a procedurii în temeiul articolului 113 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul de procedură al acestuia.
- 265 În temeiul articolului 113 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, acesta poate dispune redeschiderea fazei orale a procedurii atunci când o parte principală solicită aceasta întemeindu-se pe fapte de natură să aibă o influență decisivă asupra deciziei sale pe care nu le-a putut invoca înainte de închiderea fazei orale menționate.

- 266 Reclamanții invocă fapte survenite după închiderea fazei orale a procedurii care, în opinia lor, au o incidență decisivă, pe de o parte, asupra interesului lor de a exercita acțiunea și, pe de altă parte, asupra temeiniciei deciziilor atacate.
- 267 Mai precis, în primul rând, reclamanții se referă la intrarea în vigoare, la 12 ianuarie 2023, a Ley Orgánica 14/2022 (Legea organică 14/2022) din 22 decembrie 2022 (BOE nr. 307 din 23 decembrie 2022, p. 1), care a modificat Codul penal, în special prin eliminarea infracțiunii de seditiune în temeiul căreia erau urmăriți și prin modificarea infracțiunii de deturnare de fonduri publice care îi viza pe primul și pe al doilea reclamant. În al doilea rând, aceștia se prevalează de ordonanța din 12 ianuarie 2023 prin care judecătorul de instrucție al Secției penale a Tribunal Supremo (Curtea Supremă) a ridicat printre altele mandatele europene de arestare din 14 octombrie și 4 noiembrie 2019 emise în privința lor. În al treilea rând, reclamanții invocă ordonanța Corte d'appello di Cagliari, sezione distaccata di Sassari (Curtea de Apel din Cagliari, Secția detașată din Sassari, Italia) din 9 martie 2023 prin care această instanță a constatat ridicarea mandatului european de arestare care îl viza pe primul reclamant și, în consecință, a declarat stingerea procedurii de executare a mandatului menționat. În al patrulea rând, reclamanții se prevalează de hotărârea din 29 noiembrie 2022 prin care Tribunal Constitucional (Curtea Constituțională) a respins acțiunea („recurso de amparo”) formulată de primul și de al doilea reclamant împotriva ordonanței judecătorului de instrucție al Secției penale a Tribunal Supremo (Curtea Supremă) din 10 ianuarie 2020, prin care s-a solicitat Parlamentului ridicarea imunității lor.
- 268 *Primo*, în ceea ce privește menținerea interesului lor de a exercita acțiunea, reclamanții susțin că deciziile atacate nu mai pot produce efecte juridice, întrucât, pe de o parte, ele nu urmăresc decât să permită executarea unor mandate europene de arestare care au fost ridicate și, pe de altă parte, acestea le ridică imunitatea în temeiul unei proceduri penale referitoare la o presupusă infracțiune de seditiune care nu mai figurează în Codul penal și la o presupusă infracțiune de deturnare de fonduri publice care a fost modificată substanțial în acest cod. Reclamanții susțin totuși că, ținând seama de efectele produse de deciziile atacate, ei păstrează un interes de a exercita acțiunea cel puțin din perspectiva acordării unei despăgubiri. Ei susțin, în această privință, că o hotărâre de anulare ar putea constitui o formă de reparație. Aceștia invocă de asemenea riscul repetării nelegalităților care afectează deciziile atacate, din moment ce judecătorul de instrucție al Secției penale a Tribunal Supremo (Curtea Supremă) ar preconiza emiterea a noi mandate europene de arestare.
- 269 În această privință, Tribunalul constată că reclamanții solicită redeschiderea fazei orale a procedurii pentru a permite o dezbatere contradictorie cu privire la problema dispariției interesului lor de a exercita acțiunea, susținând în același timp că acesta persistă în pofida pretensei caducității a deciziilor atacate. Pe de altă parte, nici Parlamentul, nici Regatul Spaniei nu au sesizat Tribunalul cu o cerere de nepronunțare asupra fondului, deși o asemenea cerere poate fi depusă în orice moment al procedurii (Ordonanța din 25 octombrie 2019, Le Pen/Parlamentul, T-211/19, nepublicată, EU:T:2019:776, punctul 14). În acest context și având în vedere împrejurările speței, Tribunalul consideră că elementele prezentate de reclamanți cu privire la problema interesului lor de a exercita acțiunea nu sunt de natură să exercite o influență decisivă asupra deciziei Tribunalului, în sensul articolului 113 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul de procedură al acestuia.
- 270 *Secundo*, trebuie arătat că nici faptele noi invocate de reclamanți nu sunt de natură să aibă o influență decisivă asupra fondului acțiunii.

- 271 Astfel, în măsura în care legalitatea unui act al Uniunii trebuie apreciată în funcție de elementele de fapt și de drept existente la data adoptării acestui act (a se vedea Hotărârea din 18 iulie 2013, Schindler Holding și alții/Comisia, C-501/11 P, EU:C:2013:522, punctul 31 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 3 septembrie 2015, Inuit Tapiriit Kanatami și alții/Comisia, C-398/13 P, EU:C:2015:535, punctul 22 și jurisprudența citată) și în condițiile în care nu este de competența Parlamentului, atunci când se pronunță cu privire la o cerere de ridicare a imunității, să aprecieze caracterul adecvat al dispozițiilor de drept național care instituie încălcarea imputată (a se vedea punctul 180 de mai sus), modificarea Codului penal ulterior adoptării deciziilor atacate este lipsită de incidență asupra examinării legalității lor. Situația este aceeași, pe de o parte, în ceea ce privește ordonanța judecătorului de instrucție al Tribunal Supremo (Curtea Supremă) din 12 ianuarie 2023, al cărei caracter definitiv nu a fost, de altfel, stabilit, din moment ce aceasta urmărește să deducă consecințele modificării codului penal menționat și, pe de altă parte, în ceea ce privește ordonanța Corte d'appello di Cagliari, sezione distaccata di Sassari (Curtea de Apel din Cagliari, Secția detașată din Sassari) din 9 martie 2023, prin care această instanță a dedus ea însăși în esență consecințele ridicării, prin ordonanța citată anterior din 12 ianuarie 2023, a mandatului european de arestare care îl viza pe primul reclamant.
- 272 În ceea ce privește Hotărârea din 29 noiembrie 2022 a Tribunal Constitucional (Curtea Constituțională), reclamantii susțin în esență că aceasta confirmă argumentația pe care o dezvoltaseră deja în susținerea celui de al doilea motiv, în legătură cu Hotărârea din 19 decembrie 2018, Berlusconi și Fininvest (C-219/17, EU:C:2018:1023). Prin urmare, această hotărâre a Tribunal Constitucional (Curtea Constituțională) nu poate fi considerată ca fiind de natură să exercite o influență decisivă asupra deciziei Tribunalului. În orice caz, împrejurarea că, în hotărârea menționată, Tribunal Constitucional (Curtea Constituțională) a arătat că era de competența Tribunalului, în cadrul prezentei acțiuni, să se pronunțe cu privire la legalitatea deciziilor atacate nu poate infirma concluzia, prezentată la punctul 88 de mai sus, potrivit căreia Parlamentul nu era obligat să aprecieze conformitatea cu dreptul Uniunii a jurisprudenței spaniole referitoare la autoritatea competentă pentru a solicita ridicarea imunității unui deputat european ales în numele Regatului Spaniei.
- 273 În consecință, trebuie să se respingă cererea reclamantilor având ca obiect redeschiderea fazei orale a procedurii.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 274 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamantii au căzut în pretenții, se impune obligarea acestora la suportarea propriilor cheltuieli de judecată, precum și a celor efectuate de Parlament în cadrul prezentei cauze și al cauzelor T-272/21 R și T-272/21 R II, conform concluziilor Parlamentului.
- 275 În temeiul articolului 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, Regatul Spaniei va suporta propriile cheltuieli de judecată, inclusiv pe cele efectuate în cauza T-272/21 R II.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a șasea extinsă)

declară și hotărăște:

- 1) Respinge acțiunea.**
- 2) Îi obligă pe domnii Carles Puigdemont i Casamajó și Antoni Comín i Oliveres și pe doamna Clara Ponsatí i Obiols să suporte propriile cheltuieli de judecată, precum și pe cele efectuate de Parlamentul European, inclusiv pe cele efectuate în cauzele T-272/21 R și T-272/21 R II.**
- 3) Regatul Spaniei va suporta propriile cheltuieli de judecată, inclusiv pe cele efectuate în cauza T-272/21 R II.**

Marcoulli

Frimodt Nielsen

Kanninen

Schwarcz

Norkus

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 5 iulie 2023.

Semnături

Cuprins

Istoricul litigiului	2
Concluziile părților	4
În drept	4
Cu privire la admisibilitatea trimiterilor la anexe	5
Cu privire la fond	6
Cadrul juridic	6
– Dreptul Uniunii	6
– Dreptul spaniol	8
Cu privire la primul motiv, întemeiat pe motivarea insuficientă a deciziilor atacate	9
Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe neкомпetența autorității naționale care a emis și a transmis Parlamentului cererile de ridicare a imunității reclamanților	13
Cu privire la al cincilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiilor securității juridice și cooperării loiale, a dreptului la protecție jurisdicțională efectivă și a dreptului la apărare din cauza lipsei de claritate a deciziilor atacate	16
– Cu privire la prima critică, întemeiată pe lipsa de claritate a deciziilor atacate în ceea ce privește procedurile vizate de ridicarea imunității	17
– Cu privire la a doua critică, întemeiată pe lipsa de claritate a deciziilor atacate în ceea ce privește natura măsurilor care pot fi adoptate în cadrul executării mandatelor europene de arestare	17
Cu privire la al șaselea motiv, în măsura în care este întemeiat pe încălcarea articolului 343 TFUE, a articolului 9 din Protocolul nr. 7 și a articolului 5 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, precum și a anumitor drepturi fundamentale ale reclamanților	20
– Cu privire la pretinsa încălcare a dispozițiilor articolului 343 TFUE, ale articolului 9 din Protocolul nr. 7 și ale articolului 5 alineatul (2) din Regulamentul de procedură	21
– Cu privire la ingerința nelegală în drepturile fundamentale ale reclamanților	23
Cu privire la al șaselea motiv, în măsura în care este întemeiat pe erori de fapt și de drept care afectează examinarea de către Parlament a fumus persecutionis și la al șaptelea motiv, întemeiat pe încălcarea principiilor bunei administrări și egalității de tratament și pe erori vădite săvârșite de Parlament în aprecierea fumus persecutionis	25
– Cu privire la pretinsele erori de drept și de fapt care afectează examinarea de către Parlament a fumus persecutionis	25

– Cu privire la pretinsa atingere adusă principiilor bunei administrări și egalității de tratament	27
– Cu privire la pretinsele erori vădite săvârșite în aprecierea fumus persecutionis	29
Cu privire la al optulea motiv, întemeiat pe încălcarea principiilor bunei administrări și egalității de tratament în măsura în care Parlamentul a refuzat să aplice dispozițiile articolului 9 alineatul (7) din Regulamentul de procedură	32
Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat în esență pe încălcarea dreptului de a fi ascultat	33
– Cu privire la primul aspect, întemeiat pe faptul că reclamantii nu au avut acces la trei documente	33
– Cu privire la al doilea aspect, întemeiat pe încălcarea dreptului de a fi ascultat în cadrul audierii reclamanților	35
Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului imparțialității	36
– Cu privire la primul aspect al celui de al treilea motiv, întemeiat pe desemnarea unui raportor unic pentru cele trei cauze	37
– Cu privire la al doilea aspect al celui de al treilea motiv, întemeiat pe lipsa de imparțialitate a raportorului	39
– Cu privire la al treilea aspect al celui de al treilea motiv, întemeiat pe lipsa de imparțialitate a președintelui Comisiei pentru afaceri juridice	42
Cu privire la cererea de redeschidere a fazei orale a procedurii	42
Cu privire la cheltuielile de judecată	44